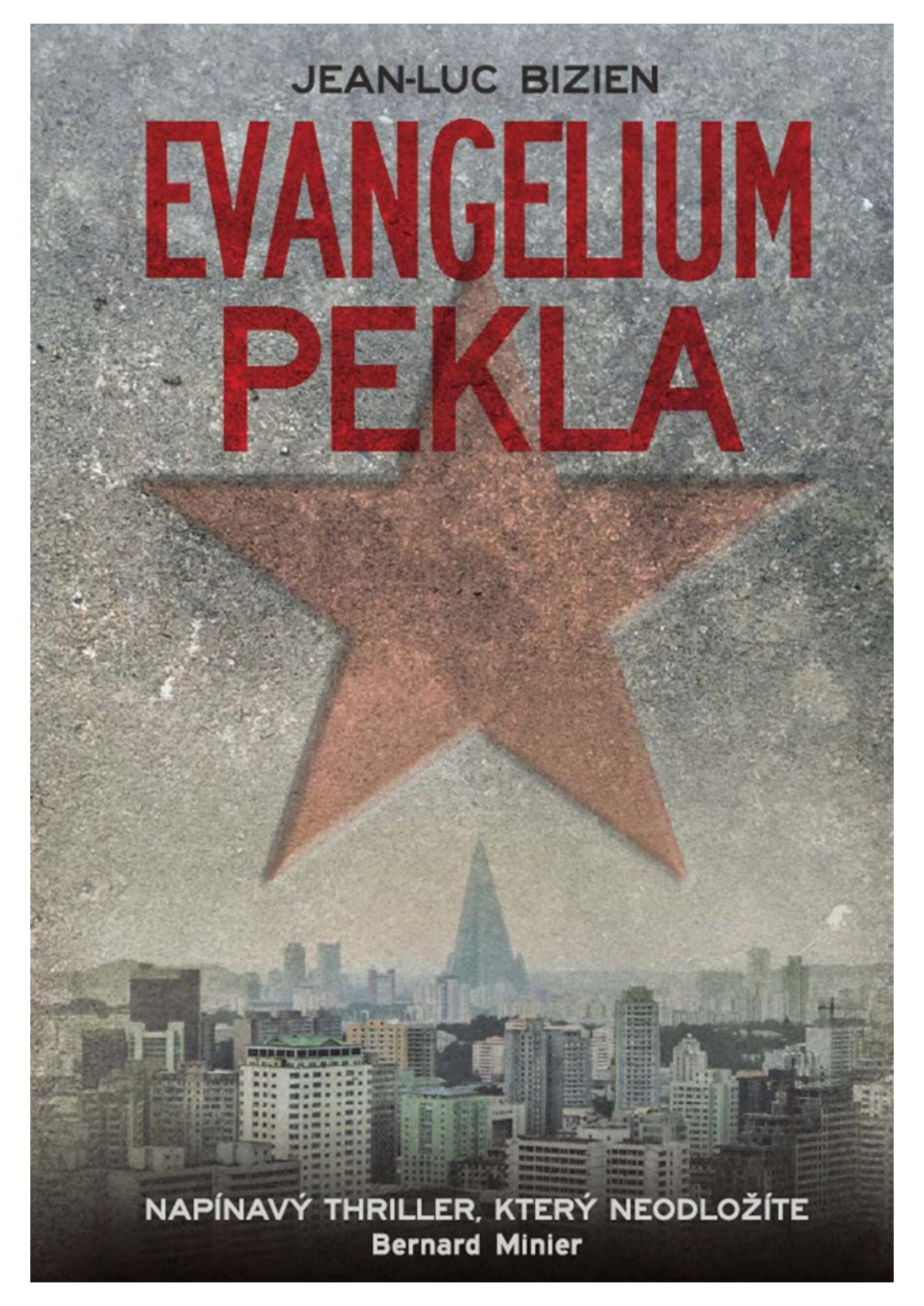

JEAN-LUC BIZIEN

EVANGELIUM PEKLA

NAPÍNAVÝ THRILLER, KTERÝ NEODLOŽÍTE
Bernard Minier

Evangelium pekla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jean-Luc Bizien
Evangelium pekla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JEAN-LUC BIZIEN

**EVANGELIUM
PEKLA**

Emmanuelu Chaunuovi, mému „víc než bratru“.

Ty víš, proč je to tvá kniha.

J. L. B.

PROLOG

Lovec si třikrát spokojeně odfrkl. Miloval tyhle klidné okamžiky na konci dlouhé štvance.

Upravil si brýle s nočním viděním – jakýsi předpotopní model, který vydával zvuk podobný lehkému zachrupkání, ale jinak na-prosto precizní – a přešel pohledem po okolí.

Nedalo mu žádnou práci lokalizovat svou kořist: jak správně předpokládal, mladá žena šla podél silnice. Náhle se svezla na bok a skutálela se do vysoké trávy, která obrůstala pole.

V prvních záblescích ranního svítání vypadal betonový pás silnice jako dřímající had. Bez elektrického osvětlení připomínala řada rozhozených cementových desek hrozně stočeného do klubíčka. Čišela z toho tak temná hrozba, že jste si živě představili ob-ludu, jak se chystá ke skoku, zmocňuje se kořisti a pomalu ji rdousí.

Slunce, schované za stromy, stále ještě nevykouklo.

Lovec se bez dalšího otálení vydal za svou obětí. Dívka ležela tváří k zemi a nějakou dobu se už nehýbala.

Lovec se maličko ušklíbl a přitom odhalil své řezáky. Takhle to končilo téměř pokaždé: zhroutí se a zůstanou ležet s nosem zabořeným do bláta.

Skrčil se a udělal si malou přestávku, aby se ujistil, že se v okolí nikdo nepotlouká. Několik loktů pod ním zahalily siluetu v trávě

temné stíny. Lovec opatrně sestoupil po svahu, přičemž si dával pozor, aby nezpůsobil sebemenší hluk.

Čím víc se blížil, tím větší vzrušení pociťoval. Rukou si poklepal na brašnu, která mu visela přes rameno. Měl v ní všechno: hermeticky uzavíratelný sáček, vatu, antiseptický materiál. Potěžkal dýku, ukrytou v kapse bundy. Ten dotyk ho uklidnil.

Poklekl u bezvládného těla a v tichosti tak chvíli setrval. Beze spěchu zkoumal hebkou šíji, uhlově černé, nakrátko ostříhané vlasy, linii brady a jemnou kresbu ucha. Pak sklouzl očima k dlouhým nohám, které dávaly tušit, i přestože byly ukryté pod látkou kalhot, jak nádherně jsou tvarované.

Všechny vesnické dívky na něj působily stejně, z těch dívek, vyrůstajících na poli, vyzařovala živočišnost, se kterou se ve městě nikdy nesetkal.

Lovec se zhluboka nadechl.

Posečkat, ještě chvíli. *Oddálit ten okamžik.*

Sklonil se nad dívkou a vdechoval vůni její kůže, až ho málem přemohla slabost: ta směsice potu a vlhkosti, svědčící o vynaloženém úsilí i hrůze zároveň, to bylo to nejbáječnější afrodisiakum.

Pokývl uznale hlavou. Ano, tahle odolávala dlouho... marně. Nikdy ho nespátřila, ale stále ho cítila v patách.

V náhlém popudu natáhl lovec ruku a sáhl na režnou látku kabátku. Pak se dotkl prsty svých rtů a ochutnal krůpěj rosy, která na nich ulpěla. Znovu natáhl ruku, nechal ji vklouznout do jejích kalhot a sunul ji až k rýze, oddělující obě půlky, kde chvilku prodlel, než se zastavil na okraji pohlaví.

Vzduch byl teplý, v okolí ani noha... Lovec zvedl oči k obloze, aby zjistil, jak vysoko je slunce nad stromy. *Ne, nemá čas.*

Jakmile nastane den, mohlo by se na silnici objevit nějaké auto. Musí vymyslet, kam ukrýt tělo, aby se hned nenašlo.

Potlačil hrdelní smích: popravdě řečeno, bylo jen málo pravděpodobné, že by ji někdo objevil předčasně. Kdo by si také dobrovolně vybral tuto tak málo pohodlnou trasu, kde betonové desky, které měly uspíšit provoz, dávaly autům pěkně zabrat. Pravda, kamiony se mohly odvážit tohohle dobrodružství – většinou to byla vojenská auta –, ale z těch nikdo oběť neobjeví, na to by mohl dát krk. Na korbách aut, přikrytých nepromokavými plachtami, se namačkaní vojáci, za úsvitu ne zcela ještě probuzení, nebo večer už totálně vyčerpaní, opírali o svoji zbraň a marně zápolili se spánkem. Pak už tu bylo jen pár hodnostářů z Pchjongjangu, důležité osoby, které věděly, jak získat od vlády určité výhody. Ale ti se objevovali na silnici, jen když měli zvláštní posláná. A opravdu nehrozilo, že by si cestu krátili pozorováním krajiny.

A co se týče ostatních...

Lovec se opět ušklíbl. Kdo by v dnešní době mohl ještě cestovat autem?

Lovec přehlédl celou krajinu. Skrz silná skla svých vojenských brýlí velmi zřetelně rozeznával nazelenalé obrysy stromů. Když se ujistil, že v blízkém okolí není žádný živý tvor, zastavil se pohledem u okrajů betonového pruhu. Nebezpečí nehrozilo ze silnice, ale z cest, které se táhly po obou stranách. Po těchto stezkách stoupaly skupinky venkovanů, kteří doufali, že se jim v hlavním městě podaří uskutečnit výhodný obchod. Čím dál tím častěji se tu také objevovali lidé z města, kteří přicházeli směnit své šaty

nebo předměty denní potřeby za čerstvé potraviny. Cestou si museli poradit s různými překážkami a kontrolami, aby se vyhnuli potížím. Jejich trasy se křížovaly dole u hlavní silnice. Ti z města byli ostražitější. Nikdy nezvedali hlavu, aby je náhodou nějaký řidič nepoznal, protože kterýkoli z nich by byl schopen je bez nejmenších skrupulí udat.

O bydlení v hlavním městě byl totiž velký zájem.

Lovec pokývl souhlasně hlavou. *Tam hrozilo nebezpečí!* Ti z města, co krácejí s očima upřenýma k zemi, ti by si mohli všimnout stop, které po sobě zanechá tělo vláčené bahnem, nebo například půdy nasáklé čerstvou krví.

Odevzdaně si povzdechl a olízl si prsty. Intimní pach vybičoval jeho smysly tak, že se málem zapotácel, a dalo mu hodně práce, aby se ovládl.

Už žádná další průtahy! – přikázal si.

Uchopil dýku, přejel palcem po čepeli, aby se ujistil, že je dostatečně ostrá, a pak bez dalšího meškání rozřízl dívčin kabátek.

Všechny úkony prováděl s přesností téměř chirurgickou. Konečky prstů odpočítal žebra, nahmatal to pravé místo a vnořil hrot své zbraně do těla, které se rozevřelo něžně jako růže na slunci. Krev bublavě vytryskla.

Překvapeně zaklel. Proklínal svou nerozvážnost – zpozdil se a nemá dost času, aby nechal tělo vychladnout.

„Rána po chvíli krvácí mnohem méně,“ přeríkával si v duchu. „Když se srdce zastaví, krev neproudí tak rychle, je tam menší tlak...“ Měl si to včas uvědomit!

Lovec zatnul zuby a vší silou přitlačil. Dívka se křečovitě roztrásla. Vzepjala se, jako kdyby dostala elektrický šok, a nadzvedla hlavu. Otevřela ústa, ale bolestné zakvílení jí odumřelo v hrdle.

Lovec se na ni bleskurychle vrhl, a zatímco jednou rukou drtil její rty, druhou dokončil svou práci.

Dýka pronikla vnitřnostmi a s lehkostí si razila dál svou vražednou cestu. Lovec zaťal prsty do tváře své oběti a zároveň jí neurvalým způsobem zkroutil zápěstí, aby donutil zmučenou dívku obrátit hlavu jeho směrem.

„Pst!“ sykl jí do ucha. „Nikdo ti nepomůže. Jsme tu sami. Nechceš přece pokazit tenhle okamžik, že?“ Dívka, dusící se bolestí, otevřela doširoka oči. Z hrdla se jí vydral zvuk, podobný zavytí zvířete v posledním tažení.

Šílený vzrušením se ještě víc přimkl k jejímu tělu a vsunul jí jazyk do ucha. Když ho olízl s lačností nenasytné šelmy, sklouzl k ušnímu lalůčku a pokračoval dál až ke krku. Načež uchopil její obličej do dlaní a pevným sevřením ho znehybnil. Vpil se do něj očima ve snaze vytěžít co nejvíce z posledních okamžiků jejího života.

Po několika vteřinách krajního vypětí dívka boj náhle vzdala. Její oči se přeměnily ve dvě bílá plátna, na která slunce rozstříklo růžové cákance. Sesula se jako rozbitá porcelánová panenka.

Stále těsně přimknutý k jejímu tělu si s hrdelním chroptěním vychutnával svůj triumf. Zůstal vyčerpaně ležet a snažil se popadnout dech. Nic ho nenaplňovalo takovou rozkoší jako tyhle okamžiky: kořist je stále ještě naživu a on cítí poslední záchvěvy jejího těla, zatímco čepel dýky, mistrně vedená jeho rukou, dokončuje své dílo.

S námahou se zvedl na kolena a uložil zbraň zpět do kapsy – už ji nepotřeboval. Naklonil se opět k ráně a surově od sebe odtahl její okraje. Vnořil do ní obě ruce, chvilku v zádech své oběti

šátral, než našel to, pro co si přišel, a vložil svoji teplou, lepkavou trofej do sáčku, který si k tomu účelu pořídil.

Sundal si brýle, přidal je k ostatnímu vybavení a potom brašnu pečlivě uzavřel.

Prsty potřísněné krví a tělními tekutinami si otřel do vysoké trávy.

Vztyčil se a se spokojeným zamručením se protáhl.

Už jen zbývalo ukrýt tělo někam, kde se divoká zvěř včas postará o to, aby ho nikdo nemohl identifikovat. Měl štěstí, hned na okraji silnice objevil hlubokou jámu s hromadou suti, dost hlubokou na to, aby pohřbila mrtvolu. Tam tělo dovlekl a svalil ho dolů.

Lovec, spokojený s výsledkem své práce, se vrátil na cestu.

Brašna, těžší o novou trofej, se pohupovala v rytmu jeho kroků.

PRVNÍ ČÁST

VE JMÉNU OTCE

*Zabiješ-li člověka, jsi vrah.
Zabiješ-li tisíce lidí,
jsi dobyvatel.
Zabiješ-li všechny lidi, jsi bůh.*

JEAN ROSTAND
„MYŠLENKY BIOLOGA“, 1938

KAPITOLA 1

S večerem se krajina propadla do naprosté tmy. Celé území, až na hlavní město, zahalila temnota. Jen Pchjongjang se jako poslední bašta tyčil uprostřed aureoly světla a dělal dlouhý nos na špio-nážní družice.

Stín se valil přes města, posedlý touhou zcela je pohltit. Snesl se na vesnice, zasáhl i hrstku obydlí na okrajích. Zmizela pole i s tím, co na nich rostlo, ztratily se ulice i cesty...

Už dobré dvě hodiny se les utápěl v temnotě a Michael byl za to vděčný. S přimhouřenýma očima se snažil zachytit bledé světlo měsíce, jehož paprsky pronikaly tu a tam hustým porostem, jako když se rybářova harpuna vloudí mezi očka rybářské sítě předtím, než se zasekne do boku polapené ryby.

Michaela překvapilo, že na něj tak zapůsobily pruhy světla, které probleskovaly absolutní tmou. Mladík si na okamžik vybavil výkladní skříně ve městě, oslňující věže, svádivé reklamy, třpytivé efekty. V uších mu zněly sirény a klaksony aut a musel potřást hlavou, aby tyhle zvukové halucinace zahnal.

Vytrhl se z blaženého rozjímání a hořce se pousmál. Kdo mohl tušit tenkrát, když se brouzдал po chodnících velkoměsta, s očima upřenýma k vrcholům budov, že se jednoho dne bude ukrývat

v džungli. Kdo by si pomyslel, když se nechával unášet reklamními šoty, promítanými na ohromných plátnech, a opájel se tím frenetickým pulzováním Manhattanu, že se jednou bude modlit, aby nastal co nejdříve soumrak?

Michael prudce zamrkal.

Člověk se nemá ohlížet zpět.

Nikdy.

Občas pronikl houštím zpěv ptáků, jako kdyby v tom neprůhledném oceánu vytryskl bůhví odkud. To poslední obyvatelé těchto míst dávali o sobě vědět, vzývali lunu, aby jim poskytla ještě trochu své záře. Náhle to vzdají, slétnou se do houfu a snaží se uniknout ještě hlouběji do svého úkrytu. Znepokojeným trylkům odpovědělo někdy lehké zašustění a zběsilý úprk do křovin. To si bezpochyby divoké prase razilo cestu bujnou vegetací... nebo že by to byl jeden z posledních predátorů – ne ovšem z říše lidí –, který ještě obýval tyto lesy?

Michael by se tím měl znepokojovat – někdy člověk v lese narazí na medvěda nebo na tygra –, ale na to mu už síly nezbyly. Věděl, že jeho stopy sleduje daleko horší nepřítel.

Těžce oddychoval, s tváří zkřivenou bolestí. Namožená záda mu působila nesmírné utrpení.

Natáhl se, a hned potlačil chraplavé zasténání.

Pravý kotník měl nateklý. V levé paži, v místě, kam ho zasáhla kulka, mu bolestivě škubalo.

Michael sklonil hlavu k ráně, přičichl k ní a konečky prstů stiskl její okraje. Ze zápěstí vystřelila bolest. Uvnitř těla explodovala a rozlila se až do ramene. Bolest byla tak prudká, že se zapotácel. Stiskl čelisti, ale přidušenému zasténání zabránit nedokázal. Do hrdla se mu dral nářek, už ho brzo neovládne. Šílený

bolestí se otočil ke stromu a zprudka narazil čelem do jeho kmene. Cítil, že mu do hrdla stoupá řev, a tak ještě dvakrát nebo třikrát prudce udeřil hlavou do tlusté kůry, až se mu před přivřenými očima roztančily hvězdičky. Zahryzl se okamžitě do hřbetu ruky a soustředil se na tento nový pocit.

Musí nad bolestí zvítězit, podrobit si ji, vypudit ji.

Na okamžik se mu podařilo na mučivé zranění zapomenout.

Když opět popadl dech a znovu ovládl tlukot srdce, natáhl opatrně ruku, aby v hustém porostu našel otvor. Ve světle měsíce se objevilo jeho zranění. Bylo ošklivě namodralé. Michael soustředně zkoumal oteklé místo. Z pootevřené rány uniklo pár kapek hnisu.

Michael bezradně zavrtěl hlavou. Tohle svinstvo nevěstilo nic dobrého. Ani všudypřítomná vlhkost s tím nic nenadělá. Znehybněl, nastražil uši, a když se přesvědčil, že na blízku není žádný pronásledovatel, svezl se k úpatí stromu. Dlouho tak vyčerpaně seděl a snažil se uspořádat si myšlenky. Nedostatek jídla a spánku se na něm krutě podepsal. Alespoň že v lese neumře žízni. Utrhl z kapradiny před sebou list, na okrajích ho trochu ohnul a lačně chytal kapky, které z něj stékaly. Pak nabral vodu do úst a zlehka si plivl na paži. Voda ho na kůži štípala, ale široce rozevřená rána se trochu vyčistila. Michael, spokojený s výsledkem, uchopil zdravou rukou spodek košile a jediným trhnutím z ní urval cár. Opatrně z něj udělal obvaz a přiložil látku na ránu tak, aby se její okraje stáhly. Musel se kousnout do vnitřku dásní, aby neřval bolestí, když to prováděl. Pak si provizorní obvaz zkontroloval a zabručel.

To by šlo.

Bylo to opravdu nutné.

Poté se opět opřel o kmen stromu a čekal, až se bolest utiší.

Po dusném, parném dni nastoupil těžký, vlhký vzduch, který se rychle změnil v ledový chlad. Z rozměklé půdy už začala stoupat hustá mlha. Vytvořila u země obláček, který se rychle rozšíří a brzy dosáhne až do výše člověka. Pro Michaela bylo požehnáním, že se mohl ukrýt pod jejím pláštěm: zpomalí sice jeho kroky, ale stejně tak znesnadní postup mužům, kteří ho pronásledují. A bezpochyby to ztíží práci i psům – alespoň tak si to Michael přál.

Při pouhém pomýšlení na dogy pocítil štvanec nesmírnou únavu. Kolik mu ještě zbývá času, než ho pronásledovatelé objeví?

Sáhl si na obličej. Z kůže sálalo horko a zdála se být rozpraskaná – ale třeba to bylo od hlíny, která na něm z větší části ulpěla. Upnul se k této myšlence vši silou. Zdvihl k obličejí prsty, lepkavé od potu a kapek rosy, a pomalu vdechoval vůni země, promísenou s jeho potem. Vyslal k nebi tichou prosbu, aby bláto, které obalovalo šaty, překrylo pach jeho těla. Příliš se ale k té představě neupínal: věděl, že tato nejspíš bezcenná lest neošídí psy na dlouho. Stejně ho nakonec vystopují, musí se proto dát znovu na útěk.

Michael se zhluboka nadechl. Před očima se mu míhaly krvavé obrazy. Pokolikáté už byl v pokušení všechno vzdát. Klesnout na zem, počkat na vojáky. S trochou štěstí ho psi nerozsápou. Postačí, když udělá prudký pohyb, když bude předstírat útok, a jeho pronásledovatelé okamžitě použijí zbraň.

Ano, bezpochyby to bylo řešení – jen je musí nechat přijít co nejbliž, předstírat, že se vzdává, zdvihnout se na poslední chvíli, řvát jako smyslů zbavený.

Smrt se ho zmocní hned, nebude trpět.

Ani nebude mít strach, na to nebude čas.

Podezřelý zvuk ho náhle vytrhl z rozjímání.

Michael zvedl hlavu jako štvané zvíře. Téměř nic to nebylo, jen slabounké zapraskání, vzápětí zadušené, jakoby pohlcené lesem. Měl pocit, že srdce v jeho hrudi nabylo obřích rozměrů. Úplně se splašilo a v uších mu zněl jeho nepravidelný tlukot.

Nervózně si olízl rty. *Soustřed' se!* – opakoval si. *Najdi je!*

Žádný další pohyb nezaznamenal. Zdálo se, že i lehký vánek, který ještě před okamžikem kolébavě pohyboval větvemi, ustal.

Michael strnul.

Cítil jejich přítomnost.

Tušil, že jeho mučitelé jsou co by kamenem dohodil, se psy rozdrážděnými blízkostí kořisti...

Michael rázem vyskočil a bez rozmýšlení vyrazil vpřed, aniž by dbal na to, že ho nízké větve bičují do tváře. Strach v něm probudil děsivé představy. Zdálo se mu, že přeskakuje kostlivce, že šlape po mrtvolách, pevně do sebe zaklesnutých. Mrtvá těla k němu v obraně vztahovala své bezmasé paže, jejich rozdrásané ruce mu rvaly na kusy horní část těla, snažily se ho zachytit za nohy a povalit na zem, obklíčit ho, nepovolit sevření.

Michael skučel hrůzou, ale krok nezvolnil.

Za jeho zády znovu zahřměly rozkazy. V nočním tichu zněla slova jako praskání bičem. Michael úzkostně vykřikl a ještě zrychlil krok.

Tváří v tvář nebezpečí zapomněl na všechna svá rozhodnutí.

Paralyzován strachem si nevšiml řeky před sebou.

Voda se zjevila náhle, přímo u jeho nohou.

Marně máchal rukama ve snaze zachytit se lián, aby získal pevnou půdu pod nohama. Ztratil rovnováhu, převrátil se do-

předu a propadl se do zpěněného kužele rozbouřené hladiny. Zmocnil se ho vír z roztančených bublinek, které se rozběhly podél jeho údů, vystoupaly až ke krku a explodovaly mu v uších tak, že na chvíli přehlušily štěkot smečky psů i příkazy jejich pánů.

Michael, unášený divokým proudem, zaznamenal ještě z dálky doléhající cvakání spouště, zuřivé výkřiky svých pronásledovatelů a vrčení jejich dog, které se snažily vysmeknout z vodítka. Nevnímal bolest v plících ani hučení ve spáncích, sotva už rozpoznal štěkavé výstřely automatických zbraní, po nichž hned následoval divoký svist projektilů, padajících naslepo do rozbouřené vody.

Vypadalo to, jako by ho kulky, zachycující odlesky měsíce, unášely do temných zákoutí řeky. Zanechávaly přitom ve zčerené hladině stopy stříbřitých jizviček.

Michael se dusil.

Marně se snažil dostat na povrch.

Na pokraji svých sil a uvězněn ve ztěžklých šatech byl neúprosně stahován ke dnu.

Ochromil ho chlad. Vyhnal z těla bolest, otupil jeho smysly. Michael zavřel oči a svůj boj vzdal.

Na břehu se lovci vztekali, že jim uprchlík unikl. S hlasitým pokřikem vyprázdnilí nazdařbůh své zásobníky. Z hlavní jejich zbraní šlehalo ojedinele dlouhé plameny. Ve snaze zachytit ve vodním víru obrysy pronásledovaného se vojáci zuřivě rozhlíželi na všechny strany. Psi, do krajnosti rozdráždění hlučnými výkřiky, kňučeli a točili se dokolečka, ale do řeky, jejíž černá, ledová voda jim naháněla hrůzu, se ponořit neodvážili. Dlouze vyli, jejich čelisti cvakaly naprázdno a z tlam jim vytékaly pramínky slin.

Michael to už nevnímal.

Se zavřenýma očima a se smířeným úsměvem na tváři se zmítal mezi dvěma proudy. Už mu nebyla zima, už ho nic nebolelo, už se nesnažil ani dýchat.

Vzdal to.

Prudká rána do zad ho přivedla k vědomí. Náraz ho vrhl na skálu, jejíž ostré hrany se mu zaryly do lopatek. Jako by dostal ránu elektrickým proudem. Michael se s výkřikem vynořil a nasál do plic trochu vzduchu, přitom kolem sebe zoufale mlátil rukama ve snaze udržet se nad hladinou. Znovu klesl, a když už myslel, že je ztracený, voda ho opět vyvrhla, aby vzápětí zase zmizel pod hladinou.

Stokrát se málem utopil.

Stokrát unikl smrti.

Uvázl na písčité mělčině a zůstal nehybně ležet. Jak dlouho tam takhle byl? To by nedokázal říct. Když se opět vzchopil, překvapilo ho, že neslyší ani štěkot psů, ani ozvěnu zbraní jejich pánů. Po čtyřech se mu podařilo vyškrábat se na břeh. Dostal se na pevnou zem a zcela vyčerpaný a zadýchaný se sesul k zemi.

Ruka ho přišerně bolela.

Kratičkým poklepem na ránu zjistil, že voda zapůsobila jako antiseptikum. S úlevou konstatoval, že i když je rána otevřená, téměř už nekrvácí. Z poraněného povrchu se odlupovaly bělavé cáry kůže. Michael znovu utrl kus košile a zakryl jím opuchlé místo.

Nějakým zázrakem unikl proudům a vírům, které jím smýkaly do všech stran, ale na racionální vysvětlení rezignoval. Obrátil se nazpět a pokusil se dostat do úkrytu ve křoví, ale v půli cesty zkoprněl.

S pusou dokořán se leknutím zajíkl.

Cosi tam stálo v rozhrnutých větvích.

Cosi na nově příchozího obrátilo svou ohavnou tvář.

Cosi upřelo na Michaela pohled, do něhož se instinktivně vpil svým zrakem.

To, co spatřil, ho proměnilo v kus ledu.

Vykřikl hrůzou.

KAPITOLA 2

Tmavý vůz projížděl ulicí lemovanou stromy.

Štěrk na cestě pod nápořem těžkých pneumatik dlouze zaskřípal, a než auto zastavilo, s opovržením v něm vyhloubilo hlubokou brázdu.

Seth Ballahan svažtil čelo. Ujistil se, že je na správné adrese, pak rázným pohybem zatáhl za ruční brzdu. Zaskočil ho velký provoz, který byl v této brzké odpolední hodině dost neobvyklý, a tak jel radši po vedlejších cestách. Znovu se podíval na svou GPS – dárek od redakce, který se už mnohokrát od jeho přeložení osvědčil.

Seth si vzpomněl na svoji rozlučku v redakci, ostatně už tehdy podezřívával šéfredaktora Simona Morrisseyeho, že ví až moc dobře, jak se mu bude navigace hodit. Morrissey si nikdy nezvykl na svého zástupce Ballahana, který sem přišel bůhví odkud. Celý proslov i předávání dárku provázal ponurým úsměvem, který se mu na tváři objevil pokaždé, když připravoval nějakou podlost.

Teď ale tahle elektronická vymoženost dokonale splnila svůj úkol: s pomocí satelitu Seth nakonec dorazil na správné místo. Sice za cenu neuvěřitelných objížděk pustinou v New Jersey, ale nakonec je tu!

Povzdechl si při pohledu na depresivní krajinu, která se kolem něho rozprostírala. Asbury Park, jako většina malých městeček na pobřeží, skýtaló smutný obraz naprosté rezignace a nudy.

Právě když se Seth chystal vystoupit ze svého fordu, zahlédl v domě za záclonou vrásčitéj obličej strnule stojící stařeny. Jako předzvěst domobrany zaznamenávající svým ostrížím zrakem, kde se co šustne.

Bohem zapomenutý kraj, měli mi to říct! – pomyslel si Ballahan trpce. „Jo, právě vězení ...“

Po pravdě řečeno, většina měst v této části USA vypadala neutěšeně. Ekonomická krize tam po sobě zanechala spoušť, které si člověk v pohodlí svého klimatizovaného kabrioletu nemohl všimnout, když jimi v rychlosti projížděl. Aby mohl obsáhnout škody, musel by nechat auto na jednom z těch ohromných parkovišť zejících prázdnotou a s rukama zabořenýma do kapes kabátu se projít po břehu moře. Pak by hned pochopil: pobřeží, kdysi tak nádherné, hyzdily opuštěné budovy, stavby započaté už před desítkami let, jejichž železobetonové konstrukce vlivem stálého mrhnutí dočista zrezivěly. Jako dinosauři vyvržení na pláž, kterým už nemohl ublížit ani vítr, ani déšť.

Jediné, co se tu dá dělat, je usadit se na jemném písku mezi skořápkami mušlí a nechat se uspat kolébatým pohybem vln narážejících na skály. Eventuálně předstírat, že obdivujete krásu kasina – pověstnou Convention Hall –, které dosud stojí na pilotech, jenže jak dlouho ještě bude odolávat oceánu? Až na křičící racky tu není nic, ani živáčka. Když si člověk chtěl aspoň trochu popovídat, mohl ještě zajít do baru, jehož jedinou zvláštností bylo, že sem kdysi zavítal Bruce Springsteen a jednou posloužil jako ku-

lisa při natáčení seriálu *Rodina Sopránů*. Ale očekávat, že se majitel baru pustí do obšírnějšího hovoru, nemělo smysl. Ten se spokojil s umaštěnými listy FAQ,* které se povalovaly na pultu, kde byly k dispozici zvědavým turistům a několika fanouškům, co sem podnikli výpravu.

Když vypil šálek příšerné kávy – Ballahan by se upsal i ďáblu za pořádné espresso, ale z téhle břečky mu bylo na zvracení –, došel k jednoznačnému závěru: zřejmě to žije jinde.

Snad v centru...

Jakmile projel ulicí, která vedla podél polorozpadlého dřevěného mola, ocitl se mezi čistounkými domky s pečlivě udržovanými zahrádkami. Poslední stopy amerického snu, jako bleskem zasaženého v plném rozmachu a sprovedeného ze světa v pouhých několika měsících, když se uzavřely brány továren. Zbyla po něm jen hrstka otupělých dělníků, kteří ani nedokázali vysvětlit, co se to na ně sesypalo. Zatímco muži utápěli své deziluze v pivu, se zadky přilepenými ke stoličkám v *Harry's Roadhouse*, jejich vzpomínky a zklamané naděje odnášel mořský vánek.

Omladina z Asbury Park a jeho okolí nemohla než se pokusit jít ve stopách svých idolů populární hudby. Seth Ballahan vypnul rádio a tím učinil přítrž svým úvahám. *Atlantic City*...

Ještě jeden song od Bruce Springsteena. Ten, kterému se podařilo odsud vypadnout, oslavoval ty, kteří zůstali. Bez cynismu, s nevýslovnou něžností.

* FAQ – Frequently Asked Questions – Často kladené otázky, otázky tak banální – a neustále se opakující! –, že redaktor, jehož odpovědi už nudí, zhotoví přednastavený seznam, který by měl uspokojit případné další zájemce. Majitel po-břežního baru v Ausbury Park očividně neměl rád „fanoušky“, kteří se pídili po informacích o Bruci „Bossovi“ Springsteenovi.

Ballahan setrval chvilku mlčky na místě s rukama na volantu. Vděčil *Bossovi* z New Jersey za to, že lépe porozuměl jeho obyvatelům. Nakonec si jich začal vážit, on, narozený v Atlantě a toužící po radovánkách, které skýtal jenom New York. Zbožňoval ulice Velkého jablka, byl zapálený pro svou práci, věnoval se jí duší i tělem, ale nevydržel ten nápor. Simon Morrissey vyvíjel na všechny nátlak, od svých podřízených vyžadoval stále větší nasazení. Seth zaťal zuby a byl odhodlaný vydržet, ale jeho žena Alicia nedokázala usnout, když celé noci brouzдал po ulicích a sháněl důležité informace. Nakonec ho jednoho rána, když se vrátil celý zpocený a naprosto vyčerpaný, požádala, aby se nechal přeložit na venkov. Ballahan, unavený věčným dohadováním, nakonec jejím opakovaným žádostem vyhověl.

Venkov! – přemítal. Klid...

Jeho pohled se stočil k řadě oken s průsvitnými záclonami, skrz které mohli obyvatelé nerušeně sledovat své okolí, aniž by byli sami zpozorováni. Noční můra pro novináře, který bral práci v novinách ve Freeholdu jako vyhnanství.

Tady se všech míst pomalu zmocňovali *chicanos* a *niacoués*.*

„Je to prosté,“ říkal si, když si odepínal pás a soukal se ven, „aby člověk mohl najít v tomhle zapadákově cestu, bude se muset rychle naučit španělsky. Nebo vietnamsky.“

Narovnal se a pozorně si prohlížel průčelí domu. Dřevostavba, jako všechny domy v téhle ulici. Už dávno by potřebovala nový nátěr, ale na to už obyvatelé – možná majitelé, i když tu bylo jen málo těch, kteří měli peníze na nákup nemovitosti – neměli finance.

* Označení pro Hispánce narozené v USA a pejorativní název pro Vietnamce. (Pozn. překl.)

Na konci ulice stále ještě zvala předpotopní vývěsní tabule na charitativní koncert místní legendy, který se konal už před šesti měsíci. Nejslavnější z rockerů New Jersey měl zájem, aby jeho rodné městečko neupadlo v zapomnění a urputně se snažil udržet v lidech naději. Každý rok okolo Vánoc tam pořádal charitativní koncert, jehož výtěžek sloužil k záchraně Convention Hall. Občas se objevil ve *Stone Pony*, malé boudičce, spjaté se začátky jeho kariéry. Místní kluci se strkali, aby se k němu dostali co nejbliž. Rock znamenal naději, poslední hradbu proti všestravující melancholii.

Ballahan zavrtěl hlavou. Z Asbury Park se stalo přízračné město, vhodné tak k natáčení starých westernů. Už dávno se v něm nerodili muzikanti. Jen fabrika na výrobu nezaměstnaných pracovala na plné obrátky.

Pohled na hodinky Ballahana uklidnil. Nezpозdíl se. Mechanicky si utáhl kravatu a zamířil ke schodům. Trhl sebou, když si uvědomil, že Rosa Wongová stojí na prahu domu.

Drobná žena na něj upírala své černé oči.

Seth se zachvěl, když se jejich pohledy střetly. Na okamžik měl dojem, že spatřil zmenšenou kopii Michaela, a vzpomněl si na den, kdy chlapec zaklepal na jeho dveře v redakci novin.

Ballahan neměl rád šikmooké – připomínali mu válku ve Vietnamu, kde jeho otec a dva strýcové tvrdě zaplatili za svéhlavost vládních představitelů. Seta také málem *draftovali*,* když přišla řada na sedmnáctileté.** Stejně jako většina mladíků byl jako po-

* Termín *draftovat* se používá ve sportu pro nábor nových talentů, zde ve významu najmout, odvést.

** Minimální věk nutný pro vstup mladých Američanů do námořnictva před odchodem na frontu.

sila povolán do zbraně. Od té doby pociťoval k *niacoué* a jim podobným prudkou nenávisť, která se ani lety nijak nez mírnila. Ale když se objevil Michael, vycítil Ballahan, že ten hoch má v sobě vnitřní sílu, jaká se v jeho komunitě hned tak nevidí.

Michael Wong byl dřič, skutečný dřič. A uměl psát zatraceně dobře! Byl to – jak Seth nakonec připustil – nejlepší novinář jeho týmu. Skutečné eso, a přesto ho Ballahan neváhal obětovat, když redakce v New Yorku vydala to oznámení.

Představenstvo novin hledalo Asiata, který by byl schopen vést úspěšně průzkum v Koreji. Michael A. Wong byl ideálním kandidátem. Narodil se v Severní Koreji, ale v paměti mu nezůstala se bemenší vzpomínka. Jeho rodičům se podařilo za dramatických okolností uniknout i s malým podvyživeným dítětem ze spárů tamního režimu. Ujali se jich zahraniční lékaři, kteří malého chlapce zachránili. Byl mezi nimi i jeden americký lékař, který využil svého vlivu, a obstaral jim nové doklady.

Wongovi se tak mohli usadit v USA, kde nyní žili už přes dvacet let. Dvě desítky let, během kterých se mladému Michaelovi podařilo vymazat všechny stopy svého původu. Ve snaze co nejmíc splynout s davem nepromluvil jediné slovo korejsky, nestýkal se s žádnou asijskou komunitou, přesto byl schopný začlenit se rychle do týmu. Pracoval jako řas, bral jakoukoli práci, aby si vydělal na studia, a nakonec získal místo v lokálních novinách. Živořil tam už skoro dva roky bez jakékoli naděje na povýšení či kariéerní postup, když mu Ballahan nabídl tenhle obchod.

Michael znal politickou situaci v Koreji a byl si dobře vědom všech nebezpečí. Ale věděl, že taková příležitost se mu v jeho povolání podruhé nenaskytne.

Souhlasil.

Ballahan, jehož dohnaly výčitky svědomí, se mu to snažil na poslední chvíli rozmluvit – bylo to příliš riskantní a bez záruky, že to bude skutečná bomba, jak se očekávalo –, ale kluk měl charakter. A taky *kuráž*.

Sám si podal žádost, navštívil Morrisseyho v jeho newyorské redakci a starouš mu mazal med kolem pusy a sliboval mu hory doly.

Michael sedl do prvního letadla a od té doby...

„Nějaké zprávy o synovi?“

Rosa Wongová se už neudržela. Její slova udeřila Ballahana do tváře. Uvědomil si, že se nechal unést svými představami, a koktal nějaké omluvy.

Rosa Wongová smetla novinářovy bláboly jediným opovržlivým mávnutím ruky.

„Chci vědět, co se stalo s Michaellem!“ zopakovala naléhavě. „Máte nějaké informace? Zjistili jste, kde je?“

Její hlas byl drsný, snažila se neztratit nad ním kontrolu. Ballahan zdvihl ruce, aby ji uklidnil. Neměl jinou možnost než jít s pravdou ven. Když vysvětlení stále nepřicházelo, odvrátila od něj Rosa pohled.

„Ptám se vás, jestli máte nějaké zprávy o mém synovi, pane Ballahane!“ artikulovala zvolna, a přitom upírala zrak na živý plot, který lemoval vzorně udržovanou zahrádku kolem jejího domku.

Ballahan rezignovaně povzdechl.

„Ne,“ řekl nakonec.

Uvědomil si, že působí směšně – proč tedy přišel, když nemá žádnou zprávu, která by nebohou ženu mohla uklidnit –, a tak

hledal nervózně balíček cigaret značky Nat Sherman (další zlozvyk, který si přinesl z New Yorku) a přitom drmolil nové omluvy, o které jeho protějšek nejevil nejmenší zájem.

Ano, *proč tedy přišel?* To byla otázka, kterou, jak měl dojem, četl v černých očích Rosy Wongové. Vložil si do úst zlatý filtr, zapálil cigaretu a dlouze z ní potáhl.

„Potřebuji s vámi mluvit,“ zamumlal.

Rosa zůstala mlčky stát. Vysvětlil si její mlčení jako pobídku, aby pokračoval, a tak si dodal odvahy:

„Michael už je na druhé straně.“

Rosa se stále nepohnula.

„Překročil hranici,“ pokračoval, aby se ujistil, že ho chápe správně.

Četl v jejích očích bolest, a tak si pospíšil s dokončením věty:

„Už u sebe nemá laptop – nebo ho přinejmenším nepoužívá –, takže ho nemůžeme přesně lokalizovat. Ale pořád je ještě naděje, že...“

„*Není už žádná naděje!*“ přerušila ho příkře Rosa.

Drobná žena se roztrásla rozhořčením. Zhluboka se nadechla a řezavým hlasem dodala:

„Nevíte nic o tom, jak to tam vypadá. Nikdo to nemůže vědět, a už vůbec ne ten, kdo vyrůstal v Americe!“

Ballahan přikývl. Ještě jednou potáhl z cigarety a dlouze vdechl nikotin.

„Já vím,“ přisvědčil ve snaze ji uklidnit. „Ale snažím se odhadnout, co může Michael udělat. Musím vědět, jakým způsobem reaguje, pokusit se zjistit rozsah jeho možností.“

Rosa nadzvedla se zájmem obočí.

„Co potřebujete, pane Ballahane?“

„Všechno, co mi pomůže Michaela lépe poznat. Nějaké poznámkové bloky, dokumenty s informacemi, všechno, co najdete k jeho cestě, na kterou se jistě dobře připravil.“

Rosa přikývla.

„Uvidím, co pro vás mohu udělat,“ řekla bezbarvým hlasem.

Vytušil, že je na pokraji svých sil, a bez meškání se rozloučil. S pocitem úlevy, že je opět v autě, se svezl na kožené sedadlo a pustil klimatizaci na maximum. Zařadil zpátečku a trhl sebou, když uviděl Rosu, stojící u okna.

S důstojným smutkem na něj Asiatka upírala zrak. Oči měla plné slz. Ballahan se rychle schoval za černé brýle.

S neproniknutelným výrazem pustil spojku a sešlápl plyn...

KAPITOLA 3

Paik Dong-soo už nemohl svou čapku vystát. Pokrývka hlavy mu svírala spánky a čůrky potu, které mu stékaly na krk, ho rozčilovaly na nejvyšší míru. I kravata mu překážela. Nemohl se pořádně nadechnout, byla příliš utažená, tak jak to vyžadovaly předpisy. Nejraději by uzel rozvázal a zbavil se jí stejně jako čepice, ale před svědky si nedovolil udělat si pohodlí.

Při službě na hranici nemohl člověk libovolně měnit svůj vzhled, pokud nechtěl na svou hlavu ihned přitáhnout hromy a blesky celé řady svých nadřízených.

Voják, válečnými konflikty značně unavený, si setřel hřbetem ruky pot. Promnul si kořen nosu, zhluboka se nadechl a soustředil se na svůj úkol dne. Přiložil si k očím dalekohled, pootočil kolečkem, aby zaostřil obraz, a bedlivě přezkoumal drátěný plot.

Kovové ostny, pokrývající vršek hranice, se na slunci blýskaly.

Vzduch se žářem tetelil i uprostřed odpoledne. Celé hodiny stál Paik Dong-soo na nohou a pozoroval hranici. Vedle něj jeho podřízený, neznal ani jeho jméno, dělal s lhostejnou samozřejmostí totéž. Nevyměnili si jediné slovo, nedopřáli si chvíli odpočinku.

Oba se nacházeli na vyvýšeném dřevěném stanovišti. V úzké věži, rozdělené na dvě malé části, měli minimální vybavení:

malou vysílačku, o něco výkonnější rádio, stojan na zbraně. Jejich úkol byl prostý, měli příkaz zaznamenat jakýkoli pohyb na obou stranách hranice.

Dole pod jejich pozorovatelnou, na druhé straně řeky, se vesnice tupců nořila do naprosté netečnosti.

Vesnice tupců, tak říkal Paik Dong-soo osadě, která se nacházela u samé hranice. Na rozkaz velkého vůdce, Světla Koreje, byla každá ulička vybavena hlasitými tlampači, ze kterých se bez ustání linuly písně k Jeho slávě. Stále stejné odrhovačky, jedna pitomější než druhá, bombardovaly dnem i nocí, za doprovodu mocných decibelů, vesnici a její přilehlé okolí. Tenhle ubohý manévř měl přesvědčit případné kolemjdoucí na jihu, že tady se lidé baví. Že nikomu nic nechybí, že tu všichni žijí v neustálých radovánkách...

Přínejmenším tak to tvrdil Kim Čong-il ve Své Nesmírné Moudrosti a nikdo se neodvážil zpochybňovat taktiku, vymyšlenou tak brilantním mozkiem.

Snad jenom s výjimkou obyvatel osady. Ti už vůbec nespali, strádali fyzicky i psychicky a potáčeli se po ulicích jako živé mrtvoly, aniž by se kdokoli staral o jejich osud. Bylo to rozhodnutí Kim Čong-ila. A tak to všichni přijali bez jediné otázky – zvědavost se považovala v Severní Koreji za vadu, za neřest, která zamořila jih a která se zde bez milosti trestala.

Paik Dong-soo změnil lehce úhel záběru na svém dalekohledu. Když se v zorném poli objevila hlavní ulice osady, znechuceně se ušklíbl.

Živoucí mrtvoly!

Právě to viděl severokorejský důstojník na téhle straně hranice.

Otupělé muže a ženy, bez schopnosti přemýšlet, pokoušející se starat jen o vlastní záležitosti, zapomenout na politické zprávy, které jim neustále vymývaly mozek. Někteří, v marné snaze uspořádat si myšlenky, se občas zastavili uprostřed cesty, aniž by si dokázali vzpomenout na to, jak se tam dostali nebo kvůli čemu opustili svůj domov.

Dlouhé minuty tam nerozhodně postávali, s pohledem upřeným do prázdna a lehce se pohupujícími pažemi, než posbírali svých pět švestek a táhli dál, jen tak nazdařbůh, zatímco je re-produktory bombardovaly poselstvími o věčném štěstí.

Paik Dong-soo potlačil znechucený povzdech.

Z obavy, aby ho podřízený nepřistihl v rozpoložení vymykajícím se normě, se rychle schoval za neproniknutelnou masku dokonalého vojáka a ujistil se, že si společník změny v jeho chování nevšiml. Uklidnil se, když si ověřil, že voják stojí hrdě, s široce rozkročenýma nohama v přední části pozorovatelný, jako z dětských obrázků z Épinalu.* Svou vysoce výkonnou puškou s dalekohledem mohl okamžitě zaměřit a zastřelit každého, kdo se přiblížil k ostnatému plotu, který odděloval obě Koreje.

Paik Dong-soo vrhl letmý pohled jeho směrem. Uvolnil se, až když viděl, že je zcela zabrán do svého úkolu. Bylo mu jasné, že ten člověk, stejně jako všichni jeho vrstevníci, byl od raného dětství vychováván k tomu, aby se stal oddaným špiclem režimu.

Paik Dong-soo se snažil, aby se nic z jeho podivného smýšlení nedostalo na povrch. Na tváři se mu nepohnul ani sval. V severokorejské armádě nikdo neprojevoval city. Po pravdě řečeno nikdo

* Épinal je město na východě Francie. Od 18. století se zde tiskly obrázky pro děti, později i kreslené seriály, které se vyvážely do celého světa. (Pozn. překl.)

neukazoval své slabosti ani nikde jinde. Ideální bylo necítit vůbec nic. K úspěšné kariéře stačilo jednat zcela bezduše. *Nikdy* nepřemýšlet. To byl sice úděl všech vojáků na světě, ale tady se víc než jinde doporučovalo držet se této zásady bez výhrad.

Nejhorší bylo, že se Paik Dong-soovi před nedávnem začalo dělat zle, *a to opravdu hodně zle*, když měl splnit rozkaz. Únava ho zmáhala natolik, že už nejspíš brzo nebude mít sílu k tomu, aby dokázal zachovat zdání klidu.

Kde načerpá sílu k dalšímu boji v zadní linii? Důstojník neměl nejmenší ponětí. Čím byl starší, tím víc si uvědomoval šílenství svého nadřízeného. Každý další úkol zanechával v jeho ústech pachutí popela.

Náhle si uvědomil, že jeho společník zvedl hlavu. Okamžitě si pospíšil zaujmout správný postoj a obrátil svou pozornost zpět k hranici.

Takže mu to došlo, tomu druhému, s těma jeho sklopenýma očima a nesouhlasně nakrčeným obočím.

Paik Dong-soo ztuhl. Zavrtal se dalekohledem do ocelové hranice a čekal, až bdělost jeho podřízeného poleví.

Aby přišel na jiné myšlenky, začal přemýšlet o tom cizím novináři, který pronikl na jejich území.

Ta zpráva padla dnešního rána: *Je tu špion ze Severu*, někde tady v lese. Nasadili na něj oddíly elitních vojáků.

Prchající neměl žádnou šanci.

Jestliže se ho do večera nepodaří chytit, budou povolány posily.

Paik Dong-soo si unaveně povzdechl.

Jestli k tomu dojde, bude se téhle štvance muset zúčastnit i on.

Vroucně se modlil, aby to nebylo nutné.

KAPITOLA 4

Aniž pustil volant svého sedanu, který se zařadil do dlouhé kolony k New Jersey Turnpike,* zmačkal Ballahan prázdnou krabičku od cigaret a hodil ji na zadní sedadlo. Zašátral v příruční přihrádce a vyndal další černě se lesknoucí pouzdro, kterým poklepal na palubní desku, než si vložil jednu shermanku do úst. Zapálil ji, vypustil namodralý obláček dýmu a přivřel víčka, aby ho neoslepil dým poletující uvnitř auta.

Na přední sklo vozu se mu promítl, jako v nějakém postimpresionistickém obraze, rozmazaný obličej Rosy Wongové.

Stará paní plakala.

Ballahan podrážděně zamlaskal. Koutkem rtů stiskl nedopalek cigarety a natáhl ruku k autorádiu. Bezmyšlenkovitě projel stanice, než se znovu uvelebil ve svém sedadle. Vybral namátkou něco od Joea Grusheckyho, dalšího dítěte štěstěny tohoto kraje.

Hned od prvního dne, kdy Ballahan vstoupil do redakce, se jeho kolegové ujali důkladného školení. Hodiny musel poslouchat muziku, aby neomylně poznal hlas Soutshida Johnnyho, Little Stevena, Grusheckyho a dalších Bon Joviů – jakkoli mu právě ten poslední připadal naprosto nesnesitelný. Ale bylo to jako přijí-

* Hlavní dálniční tepna v New Jersey v USA.

mací rituál, nevyhnutelná zkouška, aby se mohl začlenit mezi ně: poslouchat rockery z New Jersey, to bylo něco jako projevit dobrou vůli. Vážít si jich – nebo se o to alespoň pokusit – znamenalo překonat poslední zábrany. Dalo by se taky zajít na pivo, vyměnit si lístky na stadion, nebo dokonce popřemýšlet o barbecue na zahradě. Alice ho zapřísahala: „Sethe, přece nezačneš jako v New Yorku, chci, aby sis tu udělal přátele, chci, abychom tu vedli *normální život!*“

A tak Joe Grushecky vzal útokem celé auto.

Přinejmenším, řekl si Seth a vypustil další obláček kouře, *budu mít aspoň na chvíli pokoj od bosse.*

Aniž si to sám uvědomil, poklepal si do rytmu na volant.

Obraz Rosy Wongové ustoupil do pozadí.

Wong... Chyba imigračního úředníka, který příliš neposlouchal, co se mu běženci snaží vysvětlit. Ballahan by po něm kvůli tomu kamenem nehodil.

Korejské příjmení je totiž Won, zatímco Wong je čínské.

Přesně tak.

Pro úředníka, který vyplňoval formuláře, byli všichni tihle lidé se šikmýma očima nepochybně Číňané, anebo ještě hůř Vietnamci. Nakonec... Nabídli jsme jim azyl, tak nás kvůli nějakému „g“ navíc nebudou přece osočovat.

Ostatně matky se to nikterak nedotklo. Dokonce si pospíšila, aby si vyměnila i své křestní jméno za jiné, vhodnější.

Ballahan se hoře ušklíbl.

Rosa, to znělo mnohem líp než jedno z těch nemožných jmen. Stará paní nezůstala jen u toho: dalším krokem bylo, že dala přejmenovat i svého jediného syna. Zároveň tím chtěla vyjádřit svou vděčnost doktorovi, který se jich ujal v táboře pro uprchlíky.

Michael Anthony, praktický lékař, umožnil Michaelu A. Wongovi vylepšit si původ. Mohl tak být považován za Asiata už druhé nebo třetí generace.

Ballahan se ujistil, že silnice před ním je volná. Pak rozevřel na sedadle spolujezdce desky. Rozložil několik Michaelových fotografií, poslední faxy, které si vyměnil s newyorskou redakcí, a nejnovější výstřižky z novin.

Rosa Wongová požadovala zprávy, pohne třeba nebem i zemí, aby je získal. Vždyť po tom všem mu to Morrissey a chlápci z NYC dluží. Na oplátku se bude Ballahan snažit celou záležitost ututlat, jak nejdéle to půjde. Ocitli se v překérní situaci: když nebudou opatrní, skandál nabude obrovských rozměrů...

A Ballahan si nedělal žádné iluze: ani on, ani mocní *Velkého jablka* před ním neutečou. To, co vypadalo jako skvělý nápad, geniální novinářský tah, se zvrátilo s ubíhajícími hodinami v *booby-trap*.*

Ballahan si pod fousy zavrčel několik jadrných nadávek. Položil obě ruce na volant. Teď nebyl ten správný okamžik, aby to hodil za hlavu. Pohlédl na oblohu a nespokojeně si odfrkl. Bouřka byla na spadnutí a k dovršení všeho jej zaplavily vzpomínky...

Ballahan neměl sílu je zahnat.

* Tyto pasti, nastražené na nepřítele, nadělaly spoušť v řadách amerických vojáků ve Vietnamu.

KAPITOLA 5

Michael pootevřel oči.

Vlhká půda, kamínky, pár trsů oškubané trávy... tváří rozrýval půdu, v hlavě mu s každým otřesem vybuchovala mučivá bolest. Ležel na břiše, s rukama nad hlavou.

Bez vůle, nemohoucí jako novorozeně.

V zádech slyšel zuřivé mručení. Michael si uvědomil, že ho monstrem táhne za nohy, že se snaží dovléct svou kořist do křoví.

Michael by rád našel sílu k tomu, aby se mohl bránit, aby mohl křičet. Skřeky té bestie ho však zmrazilo.

Vzpomněl si, jaká hrůza ho přepadla, když to příšerné stvoření uviděl na břehu.

V bolestivých záblescích mu proběhl před očima jeho neobratný pokus o útěk. Znovu se zapotácel a rozhodil paže ve vzduchu, jak mu ve vlhké půdě podklouzly nohy. V mozku mu vybuchla palčivá vzpomínka na to, jak upadl a narazil hlavou o kmen. Oživlá muka ho bodala do spánků.

Michael sebou škulbl a dlouze zasténal.

Démon se okamžitě zastavil.

Pustil mladíkovy nohy a přiblížil se k němu. Postupoval malými přískoky a nedůvěřivě při tom krčil nos. Uchopil svou kořist za vlasy a donutil ji zdvihnout hlavu.

Posadil se před Michaela na bobek a prohlížel si pozorně jeho obličej.

Michael cítil, že opět ztrácí vědomí, a jen letmo zahlédl proti světlu mohutnou siluetu. Stín nakloněný nad ním, který zakryl celou krajinu. Ani se nepohnul, když ucítil na své tváři teplý dech obludy.

Ať je to, jak chce, řekl si, než ztratil vědomí úplně, *stejně je konec.*

Jako v ozvěnu zvíře zavrčelo.

Michael stiskl pevně víčka a ztratil vědomí.

KAPITOLA 6

Ballahan měl sto chutí se na všechno vykašlat. Únava mu jako olověná vesta ohnula záda, zdálo se, že už nedokáže svá široká ramena quarterbacka* nikdy narovnat. Otřel si ochable nohy o kobereček a přejel si rukou po obličejí.

Už jenom tohle scházelo: z Asbury Park vyrazil co nejrychleji, a zatímco se na obloze kupily mraky, uháněl přímo k redakci. Porušil všechny předpisy platné v tomhle státě, jel jako šílenec s pedálem sešlápnutým k podlaze, jen zcela výjimečně pustil nohu z plynu – převážně poblíž billboardů, kde se, jak známo, často ukrývá dopravní policie –, ale případné pronásledování bylo stejně předem ztracené.

Venku se rozpoutala bouřka, na město se spustily kapky deště velké jako pěst. Ballahan zaparkoval svůj vůz naproti budově. Zůstal nerozhodně sedět a pozoroval, jak to venku vypadá. S pocitem naprosté beznaděje tu takhle vydržel téměř půl hodiny, než se rozhodl, že se pokusí o únik. Vysoukal se ze svého vozu a vydal se rychlým krokem ke vchodu do budovy.

Už během prvních metrů jeho plášť ztěžkl, boty se proměnily ve vodní lázeň a on se téměř rozplácl, jak dlouhý, tak široký, před

* Zadák; hráč na zadní pozici v americkém fotbalu. (Pozn. překl.)

zasklenými dveřmi. Když znovu získal rovnováhu, rozrazil křídla dveří a vklouzl do úkrytu. S arogantním výrazem prošel halou, sledován ohromným pohledem hlídače, který zamumlal směrem k tomuhle vzteklounovi s hroší kůží, zanechávajícímu za sebou potůčky vody, neurčitý pozdrav.

Ballahan s tváří zrudlou zlostí a hanbou skočil do výtahu, hned jak se kabina pootevřela. Jako zázrakem nepotkal žádného kolegu ani klienta. Aniž dbal na konvence a naprosto netečný k tomu, jaký dopad to bude mít na jeho kariéru, měl v takových případech zuřivou chuť vybit si zlost na tom, kdo mu první vstoupí do cesty.

Nešetřil nic a nikoho.

Bezpochyby by už dávno zaujímal jiné postavení, kdyby si už tolikrát nepodřezal sám pod sebou větev. Jeho žena, když společně probírali jeho profesní postup, si nikdy neodpustila mu to připomenout: Seth byl impulzivní, jednal jako rozmazlené děcko, a nikdo ho nedokázal přimět, aby si to přiznal.

„Člověk přece není kam vítr, tam plášť,“ řval v přesvědčení, že on je tu obět.

Alicia jenom vrtěla hlavou, pochopila, že nemá cenu mu vysvětlovat, jak je skvělý a že by se mohl ucházet o mnohem důležitější posty... *kdyby odložil svou pýchu.*

Ballahan se zjevil na patře redakce jako ďábel. Zónu open space přešel bez jediného slova. Jeho spolupracovníci moudře zavrtali nos do svých pracovních stolů. Ti nejškodolibější najednou projeví horlivý zájem o monitor počítače, vědomi si toho, že impozantní bouřka, která zuřila venku, se může v bezprostředním okamžiku strhnout i tady uvnitř. Ballahan pocítil zklamání.

Téměř by uvítal, kdyby se mu posmívali. Zřejmě ale nad ním ale všichni svatí drželi ochrannou ruku, aby mu zabránili v jeho řádění.

Na chvilku se trochu sklesle zastavil před dveřmi své kanceláře. Když se ujistil, že všichni zaznamenali jeho přítomnost, oklepal se jako labrador a rozprskl kolem sebe ohromné množství kapiček vody.

Marny Brendfordová za jeho zády nedokázala potlačit rozhořčený výkřik, načež se mu jala tiše domlouvat. Ballahan jen přezíravě pokrčil rameny. Stará Marny tam už dávno neměla co pohledávat. Byla nejstarší zaměstnankyní místní rubriky, pracovala tam jako telefonní operátorka už od svého příchodu do novin.

Prostě *případ*. Nikdy Ballahana nepřijala a pohlížela na tohoto šéfredaktora, dosazeného sem prominentními osobami z New Yorku, podezíravým, příležitostně i nenávisným pohledem. Nový boss se tady možná usadil jako na dobytém území, ale starousedlíci z New Jersey mu stejně dál nedůvěřovali.

Ballahan, spokojený se svým malým divadýlkem, vstoupil do kanceláře a zavřel za sebou opatrně dveře. Konečně se uvolnil. Miloval tohle místo – své doupě, jak ho překřtil –, a udělal z něho skutečné velitelské stanoviště, odkud řídil celou redakci. Na pracovní ploše měl z každé strany počítač s gigantickým monitorem a řadu telefonů, což mu umožňovalo vést několik hovorů současně. Videofony, mobily a další elektronické vymoženosti patřily k vybavení, díky němuž si Ballahan občas připadal jako pán světa, nebo – aspoň vzhledem k proporcím – pánem New Jersey.

Když si všiml blikajících tlačítek – měl výzvami přetíženou hlasovou schránku –, máchl rukou.

Podívá se později.

Přistoupil ke skleněným dveřím, které ho dělily od open space redakce a pečlivě upravil rolety, aby se vyhnul zkoumavému zraku staré Brendfordové. Naštěstí pro ni, protože Ballahan si pravidelně představoval, jak vychází ze své kanceláře s brokovnicí s upilovanou hlavní v ruce a několikrát za sebou stiskne spoušť, aby té staré ježibabě rozstřílel mozek na cucky. Tahle nerudná sekretářka byla ovšem sama o sobě výkonná jako celá divize asistentek, i když to v Sethových očích mělo asi takovou cenu, jako kdyby se mu dostalo prodloužení pracovní doby. Zesměšňoval ji přezdívkami, jednou horší než druhou: bavilo ho například říkat jí „Pancír“, ale ještě častěji dával přednost „Stasi“ – a používal je schválně, když byli nablízku ostatní spolupracovníci. Ti, ač se červenali rozpaky, nikdy na šéfovy provokace nereagovali a Ballahana jejich zbabělost vyloženež těšila.

Vrátil se k oknu a ušklíbl se. Byla téměř tma. Ocelově šedá obloha visela nízko nad zemí a z mraků se valily proudy vody, skrz které bylo vidět jen rozmazanou krajinu. Seth se svalil na židli, až zavržala kolečka. Pohupoval se zvolna sem a tam a přitom si pobrukoval melodii, když se náhle zarazil a kousl se do tváře.

Zase ten Grushecky!

Uvolnil si kravatu, zapálil cigaretu a vypustil dlouhý oblak kouře. Při pohledu na přeplněné desky si povzdechl. *Hejbni kostrou, lenochu!* – nabádal se. Konec siesty.

Natáhl ruku a prsty se dotkl jejich hřbetu. Kde začít? Už je to tak dávno, co opustil ruch velkoměsta, a spisy upadly na čas v zapomnění.

Zavřel oči jako malé dítě, zamířil prstem na jednu složku a vytáhl ji z hromady. Znovu otevřel oči a hvízdal překvapením.

Že by to bylo boží znamení?

Na hřbetě kartonových desek bylo fixem napsáno: „Složka W.“
Ballahan se jí zmocnil.

Chvíli balík dokumentů potěžkával. Byla to složka věnovaná Michaelovi, kterou založil na samém počátku chlapcovy mise. Bylo v ní všechno: jednání s redakcí v New Yorku, rešerše, víza, která obdržel, lístky... Všechno, co mělo něco společného s tou špinavou záležitostí. Ústřižky z novin, zaslané faxy, maily pečlivě vytištěné a roztríděné. Navíc několik poznámek, které si zapsal sám Ballahan, aniž by si uměl v té době vysvětlit, proč to dělá, je-liž tenkrát tou záležitostí nebyl ještě posedlý.

Byla to Michaelova špatná volba. Musí se z toho vysekat sám! Tohle si opakoval řadu týdnů. A pak se pomalu a neodbytně začala vkrádat jiná myšlenka. Ne. *Chlapce tam vyslali oni*. Přece se na něj teď nevykašlou. Seth by se s tím nevyrovnal.

Aby si zdůvodnil, proč věnuje najednou tolik času té záležitosti, opakoval si Seth neustále, že ho vede jeho šestý smysl bývalého investigativního novináře. Nebo snad záviděl mladíkovi, který byl odhodlaný stát se Velkým Reportérem? Či snad nostalgická vzpomínka na šťastné časy, kdy se ještě za svobodna a jako tvrdý chlápek vrhal do nejdobrodružnějších akcí na celé zeměkouli?

Nesmysl.

Dělal na tom, aby zahnal hroznou nudu, která se ho den ode dne čím dál víc zmocňovala. Po pravdě řečeno, *jen si na novináře hrál*, tak jako se dítě na Štědrý den převléká do svátečních šatů.

Na začátku toho případu tedy shromáždil veškeré písemnosti. Když se probíral výstřižky, uvědomil si s velkou hanbou, že to tehdy dělal z čisté škodolibosti. Byl zsinalý zlostí při pomyslení

na to, že mladík, který přišel bůhví odkud, si troufne na případ, o kterém snil on sám.

Ballahan se s tou skutečností nedokázal vyrovnat, a tak si lhal do kapsy.

Na takovéhle šílenství už nemáš věk, starouši, opakoval si a přitom se užíral závistí.

Máš lepší věci na práci a taky zodpovědnost.

Samé lži. Dneska už ani neměl sílu něco předstírat: pravdu viděl v zrcadle každé ráno, když hleděl do tváře toho bývalého dobrodruha. Kdysi sportovec měl dnes rozbředlou postavu a kruhy pod očima, které nemizí ani po noci vydatného spánku... a taky zadek ztěžklý komfortem, rodinným životem a platem víc než záviděníhodným.

Do mysli se mu vkrádaly vtíravé myšlenky.

Ballahan zabručel, rychle se zvedl a rozložil si na stole fotografie, poznámky a faxy. Nad jeho dokumenty se roztančil obličej Rosy Wongové. „*Chci zprávy o Michaelovi!*“ opakovala. „Požaduji zprávy o svém synovi!“

Ballahanovi se při pomýšlení na klidnou tvář staré paní, na její důstojné vystupování, zrychlil dech. Už aspoň po desáté prohlížel dokumenty, aniž by narazil na sebemenší stopu.

Takže? Co ho přivedlo na ten hloupý nápad? Intuice, že se něco nekalého chystá? Že má před očima od samého počátku hodně špinavou záležitost? Ano, to je ono. Zcela jistě.

Sethovi se pomalu vracely staré reflexy, cítil, jak se v něm při představě pátrací akce zvedá vlna nadšení. Ale *jaké pátrací akce*, panebože. Narovnal svá široká ramena a dotkl se rukou strniště, které pokrývalo jeho namodralé tváře.

Očividně něco na tom případě nehrálo. Pokaždé, když instinkt zažehl v jeho duši plamen zájmu, Ballahan se do případu zakousl a už se ho nepustil. Znovu soustředil pozornost na rozložené dokumenty. Postupoval jako slepec v neznámé místnosti, s nataženými rukama se pokoušel uhodnout, uchopit aspoň nepatrnou indicii, první nit, která mu umožní rozmotat to zapeklité klubko.

Jeho mozek pracoval naplno, stroj bez řidiče jedoucí na plný plyn. Ballahana přepadly smíšené pocity, ale ani ho nenapadlo, aby si něco vyčítal. *Byl v tom až po uši*: znovu se dostavilo vzrušení, chuť, která se s léty vytratila!

Ten nutkavý pocit, podobný *sexuálnímu napětí*, který mu koloval v žilách, když se začal rýsovat nějaký zvláštní případ.

Najednou se mu v hlavě rozsvítilo.

Měl bych se nakopat do zadku, pomyslel si v duchu a sebral několik papírů, které horečnatě roztřídil.

Jak mohl být tak slepý?

Zvedl sluchátko jednoho ze svých telefonů, vytočil číslo, ale najednou se zarazil. Zavěsil tak prudce, že se sluchátko málem rozbilo. Přimhouřil oči a donutil se ke klidu.

Pěkně popořádku!

Nesmí se unáhlit, nebo to všechno pokazí.

„Maaaaaarny!“ zařval najednou.

Přes dveře uslyšel její remcání. Výtky staré panny, která si nesla v ruce svůj poznámkový blok, vnesly pomyslounou zář slunečních paprsků do jeho kanceláře.

„Brendfordová!“ – vypálil na ni, sotva vstoupila do dveří. „Okamžitě mě spojte s redakcí v New Yorku. Budou sice držkovat, ale to je mi fuk, chci znát odpověď!“

Sekretářka potlačila svou nevoli. Nenáviděla jakékoli odchylky od spisovného jazyka a to, jak se vyjadřoval její šéf, bylo pro ni nesnesitelné. S profesionalitou, která jí prostupovala až do morku kostí, zvedla pero, připravená dělat si poznámky, ale v obličeji se jí zračila nelibost.

Ballahan si všiml koutkem oka jejího odmítavého výrazu.

Rozhodl se, že na ni půjde s lichotkami.

„Vím, že po vás žádám hodně, Marny,“ nasadil důvěrný tón. „Ale vy jste tady jediná, kdo to dokáže zařídit.“

Stará skočila na špek. To byla jediná díra v jejím brnění. Neodolala lichotkám. Ballahan se vítězoslavně usmál, jako rybář, kterému se právě zasekl na háček pěkný kousek. Partie ale nebyla ještě dohraná, musel si počínat i nadále obezřetně.

„Budete po nich chtít...“

KAPITOLA 7

Ve strnulém postoji a s nehybným výrazem ve tváři poslouchal Paik Dong-soo rozkazy. Rád by se aspoň pár hodin prospal. Zapomněl na práci, na své povinnosti, na pátrací akci, která je čeká... Ale vedení rozhodlo jinak.

Spolu s ostatními vojáky byl povolán, hned jak mu skončila služba. Střídání stráží proběhlo jako obvykle. Než opustil stanoviště, odevzdal Paik Dong-soo svůj dalekohled a veškeré sledovací zařízení svému nástupci.

Jakmile opustil dřevěnou pozorovatelnu, dopřál si krátkou sérii relaxačních cviků, šťastný, že má zase pevnou půdu pod nohama.

Toužil po pár hodinách klidu, ale tlampač, připevněný v horní části kasáren, vyvolával jedno jméno po druhém. Muži se řadili podle seznamu do zástupu a pochodovali přímo do kanceláří. Před portrétem velkého vůdce se uctivě uklonili a pak vstoupili do budovy sestavené z montovaných dílů, která sloužila jako předsunuté stanoviště.

Tam je, v nízké a špatně osvětlené místnosti, jejíž jedinou dekorací byl portrét Kim Čong-ila a slogan k Jeho Slávě, přijal vedoucí sekce. Mlčky si stoupli zády ke zdi a čelem k velkému vůdci s jeho nezaměnitelným úsměvem. Zaujali bojový postoj s rukama za zády a nohama mírně rozkročenýma.

Pak už jen čekali na rozkazy.

Vyšší důstojník, sedící za stolem, oznamoval úkoly. Vojáci k němu přistupovali jeden po druhém a v pozoru vyslechli, jaká práce jim byla přidělena na další dny. Stáli dál strnule a jen krátkým pokývnutím hlavy potvrdili svůj souhlas. Když přišla řada na Paik Dong-soa, myslel, že má halucinace: důstojník zasalutoval ostatním mužům a požádal je, aby opustili kancelář. Bez jediného slova vykonali rozkaz a dbali přitom na to, aby se nestřetli s jeho pohledem. Armáda jim vštěpila jednoduché zásady: NIKDY nepatrat po motivaci důstojníků, VŽDY poslouchat rozkazy.

Když osaměl, musel Paik Dong-soo vynaložit veškeré úsilí, aby si zachoval chladnou hlavu. Snažil se ovládnout, ale pot mu stékal mezi lopatkami. Modlil se, aby se kapky potu neobjevily také na obličejí.

Každá známka nervozity mohla být interpretována všelijak – málokdy však ve prospěch toho, kdo ji projevil.

V hlavě se mu vyrojila záplava otázek. Co se stalo? Udělal nějakou chybu? Zapomněl na něco? Snažil se, aby se vzrůstající neklid neodrazil na jeho tváři.

V kanceláři, kde panovalo pekelné vedro, protože tam nebyla žádná klimatizace, se rozhostilo tíživé ticho. Důstojník před ním pomalu listoval ve spisu, pěkně stránku po stránce. Šustění dokumentů znělo jako ostrí čepele, která, jak si Paik Dong-soo představoval, právě dopadá na jeho krk.

„Už jste jistě slyšel o tom špionovi, co pronikl na naše území?“ začal důstojník.

Paik Dong-soo přikývl.

„Byl bych vás na něho rád nasadil. Jste jeden z mých nejlepších mužů a vykazujete výborné výsledky. S vaší pomocí by byl uprch-

lík nepochybně do rána za mřížemi. Poslali jsme na něj stopaře se psy, ale ti neschopní pitomci nechali toho imperialistického vyvrhele uprchnout. Naši nadřízení neskrývají svou nespokojenost...“

Paik Dong-soo měl pocit, jako kdyby dostal pěstí do břicha, ani ho nenapadlo, že by se měl z tak jedinečných komplimentů radovat: byla to klasická zbraň, která se používá vždy na začátku výslechu. Sám tyhle techniky, které se naučil na vojenské škole, mnohokrát použil. Nejprve se laskavým tónem vzbudí v podezřelém důvěra, pje se na něj samá chvála... a pak se na něho udeří s obviněními, která jím otřesou tak, že se dopustí chyby.

S mozkem paralyzovaným úzkostí se Paik Dong-soo snažil vybavit si poslední události. Kdy si počínal neopatrně? Mohl mu někdo cokoli vyčíst? Kdyby býval mohl, rozkousal by si dásně: v Severní Koreji nikdo nemusel dokládat svá obvinění fakty. Stačilo je jen vyslovit a mašinerie se okamžitě rozjela.

A svědci se také našli.

Vždycky.

Vtom důstojník zvedl hlavu a zvučným hlasem zarazil tok myšlenek svého podřízeného:

„Bohužel, mám jiné příkazy. Pojedete do Pchjongjangu, čekají vás tam ještě dnes v noci.“

Paik Dong-soo se zachvěl.

Pak si, aniž přestal upírat zrak na zeď s obrazem drahého vůdce, který se na něj otcovsky usmíval a přátelsky mu kynul, odkašlal.

„A jaký úkol mě tam čeká?“ zeptal se překvapeně.

„Posaďte se,“ řekl důstojník a ukázal na jedinou židli v místnosti. „A mluvte tišeji, prosím.“

S tlukoucím srdcem Paik Dong-soo uchopil židli, která stála u stolu, a rychle se na ni posadil – byl tak vystresovaný, že ho nohy přestaly poslouchat.

Důstojník znovu otevřel desky.

Postrčil je jeho směrem:

„Podívejte.“

Na tváři Paik Dong-soa se objevil znechucený výraz. Na fotkách bylo několik mrtvol v pokročilém stadiu rozkladu. Těla, jakých viděl stovky během velkého hladomoru... a ještě dlouho po něm.*

Mladý důstojník, tehdy čerstvý absolvent vojenské školy, musel v čele svých mužů přenášet mrtvé do společného hrobu. Ano, vybavují se mu ty obrazy: muži a ženy spočívající na trávě nebo stočené do klubíčka: na sobě měli venkovské šaty i městský oděv – smrt si nevybírala – v té jsou si všichni rovni. Slunce, hmyz a hlodavci poznamenali těla tak, že se nedala identifikovat. Většina tváří jen vzdáleně připomínala lidskou bytost. Tu a tam se ještě kůže držela v cárech na kostech, pokrytých temnými skvrnami, rozevřená ústa bez rtů se odporně šklebila...

Paik Dong-soo stále nechápal, o co nadřizenému jde, a tak na něj tázavě pohlédl. Nicméně přímo se ho zeptat se neodvážil.

Důstojník, když se nedočkal žádné reakce, podrážděně zamlaskal. S vážným výrazem potřásl hlavou.

„Podívejte se lépe!“ – naléhal. „Zaměřte se na detaily.“

Paik Dong-soo uchopil jednu z fotografií a podíval se na ni zblízka. Jednalo se o mladého muže, kterému se dravci vyhnuli.

* Velký hladomor v Severní Koreji se odehrál v letech 1995–1999. Oficiální údaj, který by vyčísloval počet obětí na lidských životech, není znám, odhady nicméně hovoří o 220 000–3,5 milionu obětí.

Paik Dong-soo sraštil obočí a jal se pečlivě prohlížet snímek. Postupoval bod po bodu jako skener, nevynechal při svém rozboru jediný detail. Znovu v sobě probudil schopnosti bývalého vyšetřovatele informačních služeb, což bylo významné místo, které zastával po dobu dvou let.

Jeho dech se zvolnil, znovu se uklidnil.

Strach se pomalu rozplýval a vystřídala ho zvědavost. Profesionál v něm převážil. Co má objevit tady na té fotce, která, jak se zdálo, byla pořízena teprve nedávno?

Paik Dong-soo sebou trhl, když se mu v hlavě rozsvítilo. Úžasem téměř oněměl. Uchopil další fotku, pak další. Všechny snímky potvrzovaly jeho morbidní teorii.

S hlubokou vráskou uprostřed čela čekal Paik Dong-soo na komentář vyššího důstojníka.

„Viděl jste dobře,“ pokračoval on. „Všechna těla jsou zohavená. Některé oběti při té práci byly dokonce ještě při vědomí.“

Paik Dong-soo nevěřil svým uším.

Takové věci se v Severní Koreji nestávaly!

Bylo to zkrátka a dobře nemyslitelné: tady se rodili lidé zcela zdraví. Odbor sociálních služeb neregistroval žádnou deformaci, žádný defekt. Navíc byla přijata taková opatření, aby všechny deviace byly včas rozpoznány. Už od nejútlejšího věku se odstraňovaly osoby, které vykazovaly znaky nepatřičného chování, a ti, kteří mohli představovat nebezpečí pro režim.

„Vím, co si myslíte,“ pokračoval důstojník tiše. „Takovýchle věci se stávají jenom v kapitalistických zemích, tam, kde se nemocem nechává volný průběh. Je to jako gangréna, boží trest, stigmatizující nepřátelské mocnosti. Náš velký vůdce, protože si dokázal zajistit boží požehnání, nás až doteď před takovým prokletím ochránil.“

Paik Dong-soo to už nevydržel a skočil mu do řeči:

„Kdo tohle může dělat? A z jakého důvodu?“

Hned na sebe dostal zlost. Přerušit důstojníka, když pje chvalo zpěvy na velkého vůdce, se považovalo za velmi vážnou urážku. Mladý muž zatajil dech. Oproti očekávání z toho jeho nadřízený žádné důsledky nevyvodil. Zdálo se, že o otázce přemýšlí, ale nakonec jen mávl rukou.

„Nemáme tušení,“ povzdechl si. „Jediné, čím jsme si jisti, je, že je to stejná osoba, pokaždé.“

„Co s nimi přesně dělá?“ naléhal dál Paik Dong-soo, ač mu bylo z toho, co objevil, zle.

Důstojník se vpil pohledem do jeho očí a ledovým hlasem zřetelně pronesl:

„Vyrve jim játra. Nejčastěji otevře určitou partii zad, odřízne kolem kůže a zapátrá mezi vnitřnostmi. Občas k tomu přidá i jinou trofej – prst, líčko, pramen vlasů...“

Paik Dong-soo mlčky naslouchal.

Neprožřetelně sklopil hlavu a hypnotizovaně se zahleděl na snímky, které před ním ležely. Nedokázal už odtrhnout zrak od záběrů, zachycených na lesklém papíře. Do očí ho udeřilo, jaká bolestivá grimasa ulpěla na tváři některých obětí. V široce rozevřených očích mučedníků se dala číst hrozná muka, která si museli vytrpět.

Zdálo se mu, že slyší jejich křik, a z té představy se mu udělalo nanic. Uchýlil se k obrannému mechanismu profesionála.

Natáhl ruku, uchopil jednu fotografii a přiměl se k tomu, aby si ji prohlédl.

„Je známo, s jakým materiálem pracuje? Uspává své oběti?“

„Nemáme ponětí, ale to poslední je málo pravděpodobné. Soudní lékaři dali dohromady většinu těl. Provádějí analýzu. Očekávají vás. Můžete studovat ostatky, jak dlouho budete potřebovat, a dostane se vám jakékoli pomoci, o kterou požádáte. Budete mít naprosto volnou ruku při vedení vyšetřování, ale – a tento bod je nejpodstatnější! – musíte jednat s největší diskrétností. Žádali po mně nejlepšího muže, spoléhám na vás.“

„Děkuji vám za projevenou důvěru.“

Paik Dong-soo se zvedl a zasalutoval. Právě se chystal odejít, když se k němu přes stůl naklonil důstojník a pevně ho uchopil za ruku:

„Paik Dong-soe?“

„Ano?“

„*Musíte ho najít!* Tlačí na nás shora, abychom to co nejdřív vyřešili.“

Paik Dong-soo stiskl zuby.

„Udělám, co bude v mých silách,“ přikývl a rozloučil se.

Jakmile se za ním zavřely dveře kanceláře, jeho napětí povolilo. Ve srovnání se zatuchlým vzduchem v místnosti mu připadalo slunce, žhnoucí i v tomto pozdním odpoledni, nanejvýš příjemné. vzdaloval se trochu nejistým krokem a s myslí zaplavenou protichůdnými pocity.

Měl by se radovat: návrat do Pchjongjangu znamenal i návrat k rodině. Spát opět se svou ženou.

Ale v hlavě mu zněl hlas.

Zabiják se poškleboval, provokoval ho.

Vyzýval ho k souboji.

Paik Dong-soe! – volal. Najdi mě! Tak do toho! Čekám! Chyt si mě, jestli to dokážeš, ale dávej si dobrý pozor, já jsem taky lovec, jako ty!

Náhlý výbuch jeho smíchu se vryl vojákovi do hlavy.

KAPITOLA 8

Démon se zařehťal.

Jeho pronikavý smích se Michaelovi zařízl do spánků. Mladík se chtěl vzepřít na loktech.

Zašklebil se, když ho náhle oslepilo denní světlo, které se prodralo clonou z listí.

Zastínil si rukou obličej.

Jako blesk ho zasáhla bolest. Tiše zasténal a klesl zpět na zem, dalšího pokusu nebyl schopen.

Ležel na zemi na zádech, jako mučedník odsouzený k pomalé smrti.

Nad ním poskakoval démon z jedné nohy na druhou a tleskal do dlaní z čiré radosti, že se jeho kořist probrala.

Michael mu stále ještě neviděl do tváře.

Měl oči zalité slzami, a tak viděl jen rozmazané obrysy pitvořícího se obličej.

Bestie se nakláněla nad svým vězněm s tlamou zkroucenou do úděsné grimasy.

Michael věděl, že je s ním konec.

Vytušil, že démon sebral velký kámen – nebo snad klacek? – a zavřel oči v očekávání rány z milosti.

Modlil se, aby smrt přišla rychle a ukončila tak jeho utrpení. Hlavu měl jako ve svěráku a příšerně ho bolela. Už necítil ani své zranění.

Toužil jen po vysvobození.

Stačilo tak málo, aby byl vděčný svému katovi.

KAPITOLA 9

Kamion uháněl po silnici.

Jeho šofér ve snaze dostat se co nejdřív do cíle ho hnal ďábelskou rychlostí směrem k hlavnímu městu, aniž by si všímal toho, jak nebezpečně poskakuje po nerovné vozovce. Za ním se na lavicích, které stály po obou stranách zrezivělé kovové podlážky, mačkali pod plachtou vojáci. Obě řady hleděly mlčky před sebe. Každý se snažil vystříhat se přímého pohledu do očí svého protějšku a všichni stoicky snášeli otřesy vozidla.

Většina mužů se nacházela ve stavu pokročilé otupělosti. Už mnoho dní se pořádně nevyspali kvůli neustálým kontrolám a čekali, až je osvobozující skřípot pneumatik upozorní na konec cesty a oni se budou moct na čas vrátit ke svým rodinám.

Někteří z nich, i přesto že byli polomrtví únavou, vypadali přece jen trochu vesele – dostali dovolenou. Ti si budou moct opravdu odpočinout, zapomenou na čas na svou jednotku a vrátí se s novými silami, které opět bezvýhradně věnují službě vlasti a svému zbožňovanému vůdci.

Aby někdo nezapomněl na svůj úděl, lemovalo trasu velké množství červených panelů. Ohromné plakáty připomínaly, kdyby to snad někdo potřeboval, revolucionářský triptych: Ideologie/Kultura/Technika. Na obrazech namalovaných v duchu nej-

čistšího stalinismu se usmívali stoupenci Strany a se zařatou pěstí pěli ódy na velkého vůdce.

Takto se Strana starala, aby lid, který žil pod laskavou ochranou svých vládních představitelů, v žádném okamžiku nezapomněl projevovat svou vděčnost.

S nadcházejícím večerem získávaly jasné barvy rudý nádech, jako dítě rozpálené horečkou.

Paik Dong-soo, usazený v zadní části vojenského auta, měl oči napůl zavřené. Seděl na korbě už několik hodin a tělo měl únavou celé rozlámané. Opřeny o svoji zbraň, vypadal jako poutník, který se vydal k nejvyššímu vrcholku Koreje, hoře Pektusan, jež se stala posvátnou v okamžiku kdy tam podle oficiální legendy 16. února 1942 spatřil světlo světa Kim Čong-il.

Paik Dong-soo snášel nepohodlí trpělivě. Brzy nastane noc a s ní se ochladí. Bude to tak muset vydržet až do Pchjongjangu, pokud možno do ničeho přitom nestrkat nos, ukrýt se někde vzadu před ostatními, jejichž předstírané veselí sotva dokáže zamaskovat nezkontrovanou chuť pronášet zlomyslné komentáře. *Nebo sepisovat udání.*

Aby unikl uspávajícímu účinku monotónně ubíhající cesty, přinutil se Paik Dong-soo pozorovat okolní krajinu. Všechno, co mohlo upoutat jeho pozornost, ho fascinovalo.

Pták letící nízko nad polem, venkovan obdělávající v pozdních odpoledních hodinách půdu, buvol zapřažený k rádlu za pluhem... I pouhé auto jedoucí v protisměru stačilo, aby se jeho zájem probudil – bohužel, taková podívaná ale byla velmi, velmi vzácná. Někdy také projel kolem vojenský nákladák, převážející civilní obyvatelstvo, tísnil se na korbě jako dobytek, které se vracelo z pracovního tábora.

Paik Dong-soo cítil, že ho zmáhá únava, a tak se soustředil na trasu dálnice, která před ním ubíhala jako šedivá stuha. Takový dojem vyvolávaly vozy, které projížděly přes celou zemi v roce 1990. Pak ji pokryly široké betonové desky.

Při pohledu na to dílo si mohl kdokoli s trochou fantazie představit, jak si tu bohové hráli s deskami domino a na konci hry ho zapoměli uklidit. Od té doby mohutné obdélníky ležely na cestě jako gigantické mrtvoly, zanechané tam svými stvořiteli. Horko a vlhko dílo zkázy dokončily: silné desky se v nezpevněné půdě hýbaly a praskaly, tvořily se v nich široké a hluboké trhliny, které vozy překonávaly jen s velkými obtížemi.

Podvozky kamionů v každé štěrbině při té zátěži kvílely, jako kdyby měl nastat konec světa, přesto řidič nezvedl nohu z pedálu. Ostatně dávno si toho nevšimli už ani cestující. Nebylo pochyb, že na korbě auta bylo člověku lépe: stačilo se jen podívat na zástup lidí, který se tu a tam vynořil.

Skupinky lidí pohybující se po okraji dálnice nebylo za soumraku téměř vidět. Ve dne se jich tam také pár vyskytlo, ale s přibývajícím tmou se jejich množství znásobilo. Vesničané podnikali tyto výpravy kvůli obživě. Už je to dávno, co se opět uchýlili k výměnnému obchodu, a daleko od zátarasů a policejních kontrol směňovali své skrovné výtobytky z polí za předměty denní potřeby. Tak se tam vesničané spolu s obyvateli města scházeli, a z obavy, aby je někdo nepřekvapil, si šeptem domlouvali obchody.

Paik Dong-soo si všiml, že se u silnice něco děje. V lehkém večerním vánku obestřel vysoké traviny stín. Povlávaly na všechny strany s unylou grácií nebeských tanečnic. Pak se najednou vztyčily, jako kdyby chtěly zasalutovat procházejícímu vojákovi.

Paik Dong-soo přimhouřil oči a na chvíli měl prchavý dojem, že vidí ve větru vlnící se les plný bajonetů.

Za zelenou bariérou zpozoroval skupinu vesničanů. Muži a ženy stáli v hloučku a vzrušeně debatovali. Paik Dong-soo neměl dost času, aby si je mohl prohlédnout pozorně, ale ustaraného výrazu v jejich tvářích si všiml. Kroutili hlavami a zvedali oči k nebi...

Voják zaujal původní polohu a se zájmem natáhl krk. Vesničané se už nestarali o to, že je někdo uvidí, něco je tam upoutalo.

Paik Dong-soo od nich smutně odvrátil zrak.

Výměna zboží, jak jinak – směnný obchod *jako obvykle*, bohužel.

Kamion jel jako o život a ze siluet, které zahlédl, se brzy staly jen přízraky pohlčené noční tmou.

Paik Dong-soo si překvapeně uvědomil, zřejmě pod dojmem toho podivného nočního srocení, že si vroucně přeje, aby nikdy nepřišel o svou práci. Musel si připustit, že vstup do armády byl pro něj velkým štěstím. Vojáci ho vycvičili, poskytli mu vzdělání, přijali ho do svého středu.

Mladík tak unikl životu v bídě a věčné lopotě ve ztracené oblasti mezi okrajovými čtvrtěmi města, kde jeho rodiče ještě dosud živořili, a pracovními tábory na venkově.

Až doteď ušel, vědom si svého vlastního zájmu, příkladný kus cesty uvnitř armády. Dobře zapsán u svých nadřízených a respektován svými druhy ve zbrani, dosáhne jistě nejvyšších met – *jestli se vystříhá jakéhokoli pochybení!*

Ta poslední úvaha ho přivedla zpět k současné realitě. Pomyslel s trochou hořkosti na úkol, který ho čeká v Pchjongjangu. Sklopil

hlavu, aby skryl své rozrušení, a přemítal o dokumentech, které shlédl v důstojnickově kanceláři. Vzpomínka na zmrzačené mrtvoly ho uvrhla do smutku, který se rozplynul, až když kamion prudce přibrzdil.

Přehřáté brzdové destičky zakvílely, jak vozidlo zpomalilo, a vzápětí se ozvaly hlasité protesty. Pasažéři, vrženi jeden na druhého, se sotva udrželi na vlastních nohou. Hned ale zaujali původní pozici, když si uvědomili, že kamion brzdí kvůli zátarasu.

Kontrolní stanoviště vzniklo rychlým přehrazením silnice dvěma obrněnými vozy, mezi nimiž byl ponechán jen úzký průjezd. Vojenské komando, doprovázené dvěma arogantními poddůstojníky, štěkalo rozkazy.

Zpod plachty se ozvalo několik uštěpačných poznámek. Kontrola průkazů totožnosti, platnost propustek... Nikdo a nic jim už neunikne, ani kamiony očividně patřící armádě.

Všichni si začali s reptáním prohledávat kapsy.

Muži museli slézt z vozu. Seřadili se a jeden po druhém předkládali doklady. Poddůstojníci je překontrolovali. Obě strany se mlčky pozorovaly. Všichni se měli se na pozoru – ano, nebylo příjemné podstupovat takovou kontrolu, ale kdyby vojáci u zátarasu nebyli dostatečně horliví, mohlo by se někomu zdát, že svůj úkol neberou dost vážně. A pak, jakmile se překročila hranice hlavního města, stačila písemná zpráva nebo jen proti nim vznesená námitka.

Na druhou stranu, všichni byli vedeni k tomu, aby usnadňovali kontrolorům jejich práci, aniž by dávali najevo svou nelibost. Systém fungoval prostě dokonale.

Paik Dong-soo se tedy podrobil formalitám a jenom doufal, že budou vyřízeny co nejrychleji. Do Pchjongjangu bylo ještě daleko,

a tak se obával, že stráví na svém nepohodlném sedátku celou noc.

Navíc si už nedělal žádné naděje: nebude mít čas na zotavenou, bude se muset ohlásit, hned jak dorazí.

Když se konečně kamion opět s otřesy rozjel, Paik Dong-soo na chvíli zavřel oči. Unaveně si povzdechl, zaplavila ho vlna únavy, kterou se snažil za každou cenu překonat. Oklepal se, nervózně zamrkal a obrátil pozornost zpět k okolní krajině.

Pole se změnila v oceán asfaltu.

Obrysy lesa se roztekly.

I dálnice se v dálce rozpadala...

Paik Dong-soo by byl nejradši, kdyby do něj uhodil blesk, kdyby upadl do kómatu na několik hodin... nebo několik měsíců.

Mozková příhoda, infarkt.

Cokoli, jen aby zapomněl na službu a hrozný úkol, který ho čekal v Pchjongjangu.

V bílé vykachlíkované chodbě vojenské márnice.

KAPITOLA 10

Latexové rukavice o sebe pleskly a na lovcovo zápěstí se snesl oblak bílého prášku. Přejel prsty po klávesách neviditelného piana.

Cítil se lehounký jako pírko a nepřítomně se usmál.

Tiše si pobrukoval vznešenou revoluční píseň, kterou v jeho hlavě rozezvučel andělský chór. Přistoupil ke stolu pokrytému igelitovou plachtou a prohlížel si rozjařeně své chirurgické náčiní.

Naklonil se nad svou trofej, uloženou v cínové nádobě. Prohlédl si tmavý kus masa, na jehož povrchu se utvořil závoj z kapiček sražené krve, stiskl pevně oči a zhluboka se nadechl.

Opájel se vůní ještě vlažného masa a na okamžik zaváhal. Čerstvě vyňaté vnitřnosti na něj silně zapůsobily svou subtilní emancí. Pokochal se těmi výpary, pak krátce zamlaskal a zkroušeně potřásl hlavou. Bohužel! Nebude si moct dopřát to potěšení tak dlouho, jak by býval chtěl!

Musí pracovat rychle, *čím dál tím rychleji!*

Vzpomněl si, jaký to býval lov, dokud ještě nebyla objevena žádná mrtvola. Zaplavil ho pocit smutku. Tehdy si mohl počínat tak bezstarostně, ale ty doby byly dávno pryč! Teď musel zasadit jedinou přesnou ránu... a hned se ztratit.

Přepadl ho záchvat vzteku. Nenáviděl chvat, ten zdroj nevyhnutelných omylů, ale byl pod velkým tlakem. Zpomalil tempo znamenalo riskovat, že se změní role, že se ocitne na místě kořisti.

Ostatní lovci mu budou brzy na stopě – vlastně už nepochybně jsou – a pravidla hry se tím pořádně zkomplikují.

Znovu přimhouřil oči, aby se mohl lépe soustředit, ale nepomohlo to. Jeho rysy zkřivil nenávidistný úšklebek a on se zlostně podíval k výklenku.

Za tlustou dřevěnou zástěnou začal vrčet benzinový generátor. Lovec uložil přístroj pod nízký strop, do nejzazšího koutu v místnosti. Snažil se nepříjemný zvuk utlumit tím, že ho přikryl, ale nepřetržité vibrování ho rozčilovalo na nejvyšší míru.

Lovec zatnul zuby.

Nic nemiloval víc než ticho a ve vzácných chvílích extáze ještě hlasy, které se ozývaly v jeho hlavě, když se pustil do řezání.

Přesto se musel s danou situací smířit.

Zpočátku pracoval za denního světla u sebe doma, velmi rychle však své plány změnil. Nedůvěřoval svému okolí, a ještě víc se obával, že ho prozradí všepromikající zápach z jeho úlovků, který nakonec prostoupil i zdi jeho bytu.

Musel se svých vzácných trofejí zbavit, i když mu to bylo líto – zabalil je pečlivě do nenápadných balíčků a položil je jako dárek na práh k různým dveřím. Nikdy si neověřoval, zda jeho obludné balíčky adresát našel – zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Jakmile se rozhodl, že svoji provizorní laboratoř přemístí jinam, pátral dlouhé týdny po vhodném místě, až se nakonec usadil v tomto sklepě v jedné prakticky neobývané budově na periferii města.

Věděl, že tam se bude moct věnovat své práci bez obav, že ho někdo vyruší. Nevyměnil dveře, spokojil se s tím, že je zevnitř izoloval a nainstaloval nový zámek – solidní, ale dostatečně nenápadný, aby nepřitahoval pozornost případných návštěvníků.

Přicházel vždycky jen v noci a v pustých ulicích se pohyboval s největší opatrností, aby si ho nikdo nevšiml.

Nikdy na nikoho nenarazil: jakmile se setmělo, světla zhasla. Všechna místa pohltila tma.

Žádného místního ani nenapadlo, aby se potuloval v noci venku. Ti bohatí se ukryli ve svých domech a zapálili svíčky. Ostatní, odsouzení k temnotě, spěchali, aby co nejdřív usnuli.

V tomto temném světě byl lovec králem.

Přicházel a odcházel podle libosti.

Problém s nedostatkem elektřiny vyřešil tak, že v jedné vzdálené vesnici koupil levně malý generátor. Motor byl slabý, mechanismus zastaralý, ale na jedinou žárovku, zavěšenou na stropě úzké místnosti, to stačilo. Lampa visela na jednom konci šňůry nad pracovním stolem a šířila kolem sebe bledé světlo.

Zbytek místnosti – jakási ponurá betonová rakev bez dokončených povrchových úprav – zůstával utopený ve věčné tmě.

Co se týče celkového vybavení, lovec disponoval malou lékárníčkou, kterou upevnil na zeď. Tam uložil pečlivě své zkumavky, chirurgické nástroje, baňky, rukavice. Nechával v tom nečistém sklepě jen opravdu nezbytné věci a dbal na to, aby po sobě nezanechal žádnou stopu: jakmile svou práci dokončil, zabalil krvavé zbytky a uložil je s úzkostlivou péčí znovu do nádob k tomu určených, rukavice a zbývající věci vhodil do hermeticky uzavíratelného sáčku, pak teprve všechno vložil do své brašny a místo činu opustil.

Zamykal za sebou na zámek a mizel znovu ve tmě.

Náhle žárovka zaprskala.

Lovec strnul. Proklínal se, že si nekoupil náhradní: jestli praskne, bude si muset najít jiné místo, a to rychle.

V duchu si nadával, že byl tak málo prozíravý.

Nesnášel spěšnou práci.

Vrhl podezíravý pohled na rozžhavené vlákno a bez hnutí čekal. Naštěstí se světlo uklidnilo.

Lovec si ulehčeně oddechl. Už dál neotálel a pustil se do práce.

Záviděl soudním lékařům, kteří měli k dispozici perfektně čisté sály, ozářené neonovými světly. Tam kdyby měl přístup, jak by to jeho práci usnadnilo!

Jeho zrak se při té představě zamlžil. Ano, jak rád by býval pracoval za takových podmínek.

Uchopil pevně skalpel a vnořil ho do jater, která se pod jeho ostřím zachvěla.

Lovec zahnal všechny vtíravé myšlenky a začal brousit tenké lamely nožů, které odkládal jeden po druhém na misku skvící se neposkvrněnou bělostí.

KAPITOLA 11

Vstup do vojenské budovy tvořila široká kupole, betonová koule velikosti katedrály, která navzdory svým gigantickým rozměrům působila stísnujícím dojmem. Její hladké, nabílo natřené stěny zdobily četné portréty obou otců vlasti. Velký vůdce Kim Ir-sen a drahý vůdce Kim Čong-il, natěsnaní vedle sebe, se vyznačovali stejným blahosklonným úsměvem. Slogan „Kim Čong-il je Kim Ir-sen a Kim Ir-sen je Kim Čong-il“ byl vyveden zlatými písmeny na širokém krvavě rudém praporu, který pokrýval téměř celou stěnu naproti vchodu.

Když vstoupil Paik Dong-soo do dveří, uctivě se uklonil, jak to vyžadoval protokol. Potom rychle zamířil přímo do kanceláře, kde pobočník důstojníka, vedle něhož stáli dva vojáci s mohutnými rameny, své ojedinělé návštěvníky přijímal. Paik Dong-soo krátce zasalutoval a předložil pobočníkovi své doklady. Sundal si čepici a rukou si přejel po čele. Slunce, které už stouplo hodně vysoko, proměnilo místnost v žhnoucí kotel, kde navíc bylo nesnesitelné vlhko.

Paik Dong-soo odolal touze otřít si čelo rukávem. Cítil se mizerně ve své zmačkané uniformě. Košile se mu lepila na kůži, nohy ho nesnesitelně pálily. Byl by si rád dal sprchu, převlékl se, ale neměl kdy. Šofér je vyklopil na nádvoří před několika oka-

mžiky. Ať se snažil sebevíc, starý nákladák netrhl rekord v rychlé jízdě, a tak se v časných ranních hodinách stále ještě vlekli po dálnici. A aby toho nebylo dost, vozidlo se muselo podrobit před vjezdem do Pchjongjangu ještě jedné, poslední kontrole. Do centra hlavního města dorazili už bez problémů – těch několik vozů, co potkali, dopravní zácpou nehrozilo.

Jakmile kamion zastavil, Paik Dong-soo hned vyskočil a rychle, i když s trochou nervozity, zamířil ke kupoli.

Od okamžiku kdy vstoupil do budovy, ho pronásledovala neodbytná myšlenka: mít zpoždění je důkazem jeho lajdáctví, opravdové charakterové vady v porovnání se sebezapíráním, jakým se vyznačuje Kim Čong-il, Slunce XXI. století.

Paik Dong-soo se obával, že více ale popudí důstojníky, kteří ho předvolali, svým tělesným pachem. Naklonil se přes přepážku v naději, že stráž sebou trochu pohne.

Zbytečná námaha: pracovník dál horlivě ověřoval povolení. Vtom střelil káravým pohledem po tom neupraveném vojákovi, který stál před ním, ale zdržel se jakéhokoli komentáře. Zvedl interní telefon, vytočil číslo, a nedbaje nevraživého pohledu Paik Dong-soa, pronesl několik stručných vět. Pak dal rukou znamení. Objevili se dva vojáci v bezvadných uniformách, kteří návštěvníka zavedli do labyrintu chodeb.

Paik Dong-soo srovnal krok se svým doprovodem. Všichni tři se na schodišti seřadili a slavnostním krokem jako na přehlídce po něm sestoupili do hlubin budovy. Tam se pompéznost přízemí přeměnila v řadu chodeb, spoře osvětlených neonovými světly.

Žádná výzdoba, až na fotografie drahého vůdce, rozmístěné v pravidelných rozestupech. Konečně se zastavili před otevře-

nými dveřmi, vedoucími do velkého sálu. Paik Dong-soovi stačil jediný pohled přes sklo, aby poznal jednu z vojenských márníc. Oba strážníci zůstali stát, jako kdyby je na chodbě zadržela neviditelná ruka. Nevěnovali mu jediný pohled a dál stáli bez hnutí. Paik Dong-soo jim tedy beze slova zasalutoval a pak vstoupil do bíle vykachlíkované místnosti.

Dveře se za ním zavřely.

Paik Dong-soo nakrčil nos. Pronikavý pach formaldehydu mu sevřel hrdlo. Znal ten odér, rozeznal by ho mezi tisíci: v jeho paměti byl úzce spjat s mrtvolami. V minulosti musel tento bývalý vyšetřovatel vojenské policie v mnoha případech asistovat u pitev. Ještě teď mu v uších zněl skřípavý zvuk pilky zařezávající se do kostí a praskavý zvuk odštěpků padajících na dlaždičky. Když pevně sevřel víčka, znovu pocítil na jazyku štiplavou chuť způsobenou výpary z dezinfekčních prostředků a – což bylo ještě nesnesitelnější – z rozkládajících se mrtvol. *Vzchop se!* – domlouval si. *Sleduj tě.*

Vrhl pohled k protější zdi s množstvím kovových výklenků. Průzory vypadající jako dvířka od trezoru byly všechny pokryté vojenskými odznaky. Obyčejně se tam ukládaly ostatky vojáků, kteří zahynuli při výkonu služby, předtím než je připravili k případné expozici – to se týkalo těch, kteří měli být vyznamenáni in memoriam.

Zády k mrazicím boxům stála nehybně skupinka mužů a upřeně ho pozorovala. Byl tam soudní lékař, kterého snadno poznal podle bílého pláště s iniciálami na límečku a výložek označujících jeho hodnost. Vedle něj stáli dva asistenti v zástěrách, s rouškou stále ještě uvázanou kolem krku a latexovými rukavicemi. Obraz doplňovali dva důstojníci v uniformě pozemního vojska.

Ten s nejvyšší hodností mu naznačil, aby přistoupil blíž:

„Poručík Paik Dong-soo?“

„Ano.“

„Kapitán Kim Jung-če.“

Paik Dong-soo k němu popošel. Byl by rád, kdyby jeho podrážky tak hlasitě nevrzaly na dokonale vyleštěných dlaždičkách, ale nedalo se s tím nic dělat. Na dva kroky od nich se zastavil a chystal se zasalutovat, když mu důstojník, který na předpisy nedbal, pevně stiskl ruku. Pak ho vzal za rameno a rychle mu představil ostatní členy týmu.

„Poručík Kim Man-nai mi při téhle práci sekunduje. A tohle je profesor Čchoi Čung-wan a jeho dva asistenti.“

Paik Dong-soo si všiml, že jejich postoj je při nejmenším rezervovaný, a tak jim ruku nenabídl. Spokojil se s tím, že se uctivě uklonil.

„Slyšeli jsme na vás jen samou chválu,“ pokračoval Kim Jung-če lehkým tónem.

Důstojníkův tvrdý pohled byl však v naprostém rozporu s pronesenými komplimenty.

Paik Dong-soo dal mrknutím najevo, že porozuměl: naznačili mu, že jeho práce začíná hned teď a že nebudou tolerovat žádnou chybu z jeho strany. Mladý poručík odpověděl s netečným výrazem ve tváři:

„Jsem vám plně k dispozici.“

Kim Jung-če se s odpovědí spokojil a rukou vybídl soudního lékaře, aby začal s výkladem.

Ten nařídil jednomu ze svých asistentů, aby přinesl první tělo. Muž ihned zařídil, aby otevřel jeden z výklenků, ve kterém se objevila ocelová rakev. S pomocí svého kolegy z ní vyndal černý